

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Missionsinsatser ger hopp åt katastrofdrabbade familjer efter stormen Noels härjningar i Dominikanska Republiken ● Sid. 2-3

Mer i detta nummer:

”Församlingen måste bli synliggjord som Jesus i tiden.”

Intervju med Lill Hafsahl ● Sid 16-19

En livsstil med konsekvenser

Ledare av Berno Vidén ● Sid 4-5

Bibeln och det stora folkmordet

Bibelstudium av Jan Egil Hafsahl ● Sid 12-15

Katastrofhjälp till "de därnere"

Text: Karin Vidén

Den tropiska stormen Noel ödelade och totalförstörde i slutet av oktober månad stora områden i Dominikanska Republiken genom de våldsamma skyfall som följde i dess spår.

Enorma arealer lades under vatten och samhällen isolerades pga raserade broar, oframkomliga vägar och stora kommunikationsstörningar i el- och telenätet. Hundratalet personer har konstaterats döda medan lika många fortfarande saknas. Omkring 60 000 personer blev hemlösa då vattenmassorna totalförstörde hemmen eller gjorde dem obeboeliga för långa tider framöver.

Comunidad Maranata har under perioden som följt koncentrerat sina hjälpsatser på främst ett bateyområde som heter Bienvenido.

I Bienvenido steg floden snabbt och forsade in över det lägst liggande bostadsområdet. Flera hundratal människor fick snabbt fly från sina hem uppåt mot säk-

rare platser. Floden trängde obarmhärtigt in genom husen och lät inget stå hindrande i vägen. Husen fylldes upp till taket med vatten och flera av dem står i dag tomma med ett flera decimeter tjockt lerlager som resultat.

Att vi överhuvudtaget kom till Bienvenido ser vi som en direkt Guds ledning. Redan sommaren 2006 då **Berno** efter en arbetsdag i Palavé kom hem, berättade han med gripenhet att han på vägen hem svängt in på en avtagsväg som han många gånger funderat på vart den ledde. Han kom då fram till bateyen Bienvenido och träffade en colmadoägare (colmado = minilivs) som berättade en del om området och såg också de behov som där fanns. Vi samtalade en stund och kom överens om att be till Gud för platsen och invänta om Herren ville öppna dörren för oss dit.

Nyckelpersonen tog Herren ut! Det blev den här gången **Fifa**, vår skolelev **Yessicas** mamma. Fifa har en syster i

Bienvenido som pga stormen Noel fick sitt hus helt översvämmat, och hon tog oss med dit och vi fick genast en fin kontakt med folket där.

I tre grupper gick vi från hus till hus och hälsade, tog uppgift om namn, antal personer i hushållet, antal barn och kunde även se vilka de största behoven var efter stormens framfart. Som namnet på platsen förtäljer blev vi varmt mottagna och välkomnade in i hemmen. Det var lerigt och ibland näst intill oframkomligt men inget hinder syntes ändå för svårt och vi upplevde en oerhörd ledning och välsignelse i arbetet. Vissa hus var tomma förutom all lera som täckte golvet och långt upp på väggarna. Folk bodde hos varandra och överallt låg högar av förstörda kläder, lakan, madrasser, skolböcker mm. Vi fick ta del av många gripande vittnesbörd hur folk fått fly hals över huvud för att rädda sig själva och sina barn.

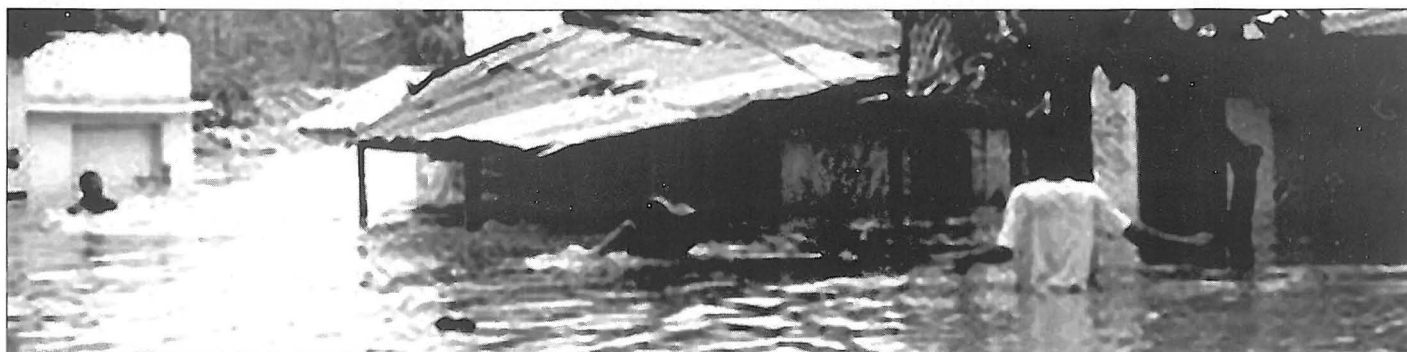
Som en första akut hjälp

gjordes ett storinköp av matvaror till 50 hushåll. Allt paketerades sedan i plastkassar och tidigt på söndagmorgon lastade vi bilen full och for iväg.

Utdelningen gick förunderligt bra. Alla besökta hem hade fått en stämplad biljett vid första besöket som de skulle visa upp nu och så överlämnades maten och ett kuvert med ekonomisk hjälp och ett brev från Comunidad Maranata.

Majoriteten av folket i Bienvenido är haitier och är liksom i Palavé ett resultat av den invandrade arbetskraften till sockerrörsplantagen från Haiti för många år sedan. Många av de boende där är mycket gamla människor som lagt ned all sin kraft för uppbyggnaden av landet och idag sitter fattiga, utarbetade och sjuka utan någon form av framtid att se fram emot.

Några barn följde oss nyfiket runt i området och av dem fick vi veta att det finns

en del kyrkor "därupe", den katolska främst, som samlar barnen till barnmöten, och en 13-årig flicka berättade att hon bott där i hela sitt liv men aldrig fått gå i skolan eftersom hennes mamma inte har ID-papper och man anar därför att det finns en hel del behov av alfabetiseringshjälp i området.

"Därupe" innebär, vid det lilla torget, där de små butikerna ligger. Där samlas männen vid sina dominospel och dricker öl, där inhämtas "senaste nytt" och det är även där regeringen och en och annan frivilligorganisation nu i dagarna lämpat av sin hjälp, vilket inneburit att de som bor "därnere" inte hunnit få något.

"Därnere" är området där de små stigarna går, där de små trähusen och skjulen ligger tätt och bortom dem tar de idag förstörda bananodlingarna vid, och floden; den så livsnödvändiga floden, som också visade sig vara en fruktansvärd fiende då den utan barmhärtighet forsade fram och skövlade allt i sin väg.

Många kvinnor uttryckte stor tacksamhet för att vi kom hem till dem och inte bara lämpade av hjälpen uppe vid torget vilket alltid innebär kaos och hysteri. Det blir som att slänga ett köttben till en flock hungriga hundar, en hemsk bild, men faktum är att mycket primitiva situationer och utspel då provoceras fram så att människor också kommer till skada.

Det innebär en helt annan värdighet att få ett besök hemma, att få en relation och att få hjälpen hem till sig, direkt in i hemmet. Det handlar om mission! Många, många uttryckte ett stort tack!

En utdelning till ännu 50 hushåll har i dagarna gjorts och vi fortsätter vidare längre in i området! Genom gåvor från Sverige och Norge, kan vi bidra med hjälp

Hjälpinsats i Bienvenido. Gästande Kjell Roos ses ivrigt hjälpa till.

till behövande och utsatta människor. Genom frivilliga arbetsinsatser och personliga engagemang där människor ser hjälp till behövande som viktigare än egen välfärd, frigörs medel till människor som

befinner sig i svåra livskriser. Den västerländska välfärden står i stor skuld till den fattiga befolkningen i vår värld, och på olika sätt får vi vara med och bidra till den utjämning som hör rättfärdigheten till.

På Maranataförsamlingens missionscenter i Bromma arbetar ett team av unga och äldre i gemenskap, med hotell, taxi, förlagsverksamhet och annat, med ett gemensamt mål - mission! I Skudeneshavn i Norge arbetar våra vänner **Dag** och **Heidi** och får genom uppfinningsrikedom loss medel, och många är de som från olika håll skickar in gåvor till hjälp för de nödställda.

I Baní, några mil från huvudstaden bor vänner vi känner sedan många år tillbaka. Det är **Tina** och hennes make med dottern **Kenia** och hennes fyra barn. Genom Tinas dotter **Sandra** som bor på annan ort, fick vi veta att de förlorat sina hus och genast gav sig **Veronica** och **Maria** dit för att se hur de hade det. I en skola som fungerade som tillfällig flyktingförläggning hade den hemlösa familjen lyckats hitta ett hörn i en skolsal. Några hade varit där och delat ut madrasser och Tina hade fått tag på en, men i ett oöverskådligt ögonblick blev den stulen och de sov nu åtta personer på två tunna bäddmadrasser. Veronica och Kenya var nära vänner då de var små och naturligtvis blev återseendet mycket speciellt. Kenya berättade hur hon varit nära att drunkna då vattnet steg och hon kämpande fick vada mot land, alltmedan de fyra barnen från säkrare plats förtvivlade såg sin mamma i vattnet.

Som en första hjälp kunde vi nu förmedla en summa pengar att hyra ett rum och köpa en säng för, och även skaffa fram de helt nödvändiga hjärtmediciner som Tina dagligen behöver.

Vid besöket kunde våra systrar konstatera att många av barnen i förläggningen fått hudproblem med utslag som ett resultat av dåligt vatten och svårigheter att upprätthålla en god hygien. I landet

Forts sid. 15

EN LIVSSTIL MED KONSEKVENSER

Berno Vidén

-Hava vi föda och kläder, så må vi låta oss nöja därmed. Men de som vilja bliva rika de råka in i frestelser och snaror och hemfalla åt många dåraktiga och skadliga begärelser, som sänka människorna ned i fördärv och undergång. Ty penningbegäret är en rot till allt ont; och somliga hava låtit sig så drivas därav att de hava villats bort ifrån tron och därigenom tillskyndat sig själva många kval. 1 Tim 6:8-10

Bibeltexten uttrycker något av den rättfärdighet Guds ord framställer som norm för människans livsstil. I bibelbok efter bibelbok presenteras budskap och situationer som på olika sätt förkunnar en gudomlig ordning där frid och rättfärdighet råder, och i Nya Testamentet ser vi

hur denna ordning tar konkret och synlig form i och genom församlingen:

-Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt; de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, eftersom var och en behövde. Apg 2:44-45

Dag efter dag kablas ödesdiger information ut om att världen står på randen till en katastrof, men ingen nation är beredd att vidta nödvändiga åtgärder för att hejda utvecklingen. Främsta orsaken till jordens globala uppvärmning är den västerländska välfärden. Människan själv i sitt jagand efter den materialistiska livsstilen fastslås vara den stora boven i dramat om planetens framtid.

I Förenta Nationernas senaste klimatrapport fastslås att det idag är försent att rädda jorden, att den globala uppvärmningen redan åstadkommit för mycket skada och att mänsklighetens största hot idag inte handlar om kärnvapenkrig eller terrorism utan om klimatet. I sin årliga rapport om utvecklingen världen över talar man inte längre om att säkra jordens

framtid utan om eventuella möjligheter att begränsa redan åstadkomna skador.

Sverige utmärker sig internationellt genom att vara en av världens ledande nationer i klimat- och miljöarbetet men har inte utrymme nog i sin inrikespolitik för en liten grupp medborgare som valt att söka leva efter bibelns principer med en sänkt konsumtion och förbrukning som resultat.

Maranataförsamlingen i Stockholm har i snart fyrtio år strävat efter att arbeta utifrån den urkristna församlingens principer, dels för att förverkliga ett ideal med ett mer fördjupat församlingsliv där gemenskapen handlar om något långt mer än att endast mötas till gudstjänst då och då, och att vara en protest mot det samhällsklimat där materialism och välfärd är högsta mål för individens och samhällets strävan.

En stor del av landets välfärd bygger på export av den stora *framgångssagan* Absolut Vodka och vapenleveranser. Sverige exporterar synd och fördärv,

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@midnattsropet.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@midnattsropet.se

ADRESS

Besök: Bällstavägen 100, Bromma

Post: Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83, Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.midnattsropet.se

E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,
Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2007

ISSN 1653-5871

Tidningen Midnattsropet utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

och drar in enorma ekonomiska intäkter av vilka sedan en bråkdel används till bistånd bland nödlidande och behövande. Många av de varor vi förbrukar tillverkas billigt av underbetalda arbetare i fattiga länder, vilket är en förutsättning för bibehållen svensk välfärd.

Det finns i vårt land människor som medvetet valt att leva på ett annat sätt än de normer som sätts upp av exempelvis landets fackföreningar. Det handlar om människor som vägrar vara en del av den materialistiska livsstil som förordas i fackens mer eller mindre påtvingade kollektivavtal. Maranataförsamlingen har för inte så länge sedan fått känna på hur representanter för fackförbund och regering i sina uttalanden kriminaliserar församlingens verksamhet genom att påstå att det där förekommer olagligt utnyttjande av utländsk arbetskraft.

SVTs Rapport drog i mitten av november igång en skandal som gav eko ända in i Riksdagens plenisal, med syftet att klandra Maranataförsamlingen och de människor som valt att arbeta i ett till församlingen knutet företag. Som grund för sitt påhopp aktualiserade nyhetskanalen en utländsk medborgare som påstods ha arbetat hos församlingen under slavliknande förhållanden under sex år. Utan att ta reda på konkreta fakta kablades nyheten snabbt ut och flera medier uppmärksammade med förskräckelse hur Maranata brutalt utnyttjat billig arbetskraft. Att media utan skrupler går ut med falska anklagelser och påhopp är inget nytt och heller inget som är på något sätt uppseendeväckande.

Mer oroande, skrämmande och anmärkningsvärt är dock hur Sveriges Riksdag utan grund förtalar en kristen

församling. Medias ogrundade påståenden kom inom kort att utnyttjas i en interpellationsdebatt i Riksdagen där medialögnen om Maranatarörelsen användes som slagträ i kampen för en ny lagstiftning om arbetsrätten i landet.

Det är skrämmande att se hur den politiska oppositionen i debatt med arbetsmarknadsministern använder Riksdagen för att sprida förtal om en kristen församling i samhället, den här gången Maranataförsamlingen, debatter som sedan ligger till grund för lagstiftning.

Maranataförsamlingen arbetar aktivt med att hjälpa nödställda människor i Sverige och andra länder. Under många år har församlingen tagit emot sargade människor som av olika orsaker hamnat i svåra situationer och livskriser, och där har församlingens missionscenter i Bromma fått fungera som en fristad och återhämtningsplats för många.

Det aktuella fallet handlar om en utländsk medborgare som kom till församlingen för sex år sedan som en jagad flykting, på flykt från kriminella sammanhang och hotad till döds. Mannen var i dåligt skick då han kom och togs emot av församlingen på samma sätt som alla hjälpsökande, mat och bostad, pengar till kläder, läkarvård och annat som är en självklar hjälp till en människa i nöd. Det handlar om en lång positiv process som ledde till att mannen efter några år valde att på samma sätt i församlingen arbeta för att hjälpa andra, och har idag för hela sin familj alla papper iordning för att åternjuta de rättigheter och den trygghet det svenska samhället kan ge.

Facket rasar via media över församlingens sätt att arbeta, en representant

svär och domderar i TV-rutan och vill tvinga fram ett kollektivavtal. Utan att ta kontakt med församlingens företrädare skickar de en avtalstext som förväntas tillbakasänd underskriven och godkänd. Det är in i den trångsynta materialistiska världen man enkelspårigt vill få in alla individer och rörelser som överhuvudtaget arbetar på den svenska marknaden. Att det finns medborgare som målmedvetet valt en annan livsstil där man drastiskt sänkt sin levnadsstandard med syftet att hjälpa andra ryms inte i fackets trånga föreställningsvärld.

Det är skrämmande att höra tongångarna från politiska och fackliga ledare som vill bestraffa den som väljer att leva efter andra ideal. Trots all kunskap om hur överflödssamhället bidrar till klimatförändringar och hur klyftorna mellan fattiga och rika nationer ökar drastiskt, så kriminaliserar svenska samhället den som väljer att arbeta till förmån för den som inget har.

Församlingens uppgift i tiden är unik. Den handlar inte om att rädda jorden, men däremot dess inbyggare. Jesus säger att himmel och jord ska förgås men att hans ord aldrig ska förgås. I samma kapitel ger Jesus en oerhörd profetisk analys:

-Och tecken skola ske i solen och månen och i stjärnorna, och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rädlösa vid havets och vågornas dån, då nu människor uppgiva andan av förskräckelse och ångslan för det som skall övergå världen; ty himmelens makter skola bäva.

-Och då skall man få se 'Människosonen komma i en sky', med stor makt och härlighet. Men när detta begynner ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning. Luk 21: 25-28 ■

Inför det nya året, vill Midnattsropets redaktion önska alla sina läsare, förebedjare och offrare ett Gott Nytt År!

Tänk på katastrofoffren i Dominikanska Republiken, Pg 44 10 05-6

Text: Arne Imsen
Ur MR 3-76

RÄTTEN AT

Samfunden mottog statssubventionerna utan större reservationer och tvingades samtidigt skapa nya institutioner för att förvalta de av staten inkomna medlen.

De som givit sig in i kampen om bidrag och inflytande kommer inte att vända om. Det finns ingen väg tillbaka kollektivt. Det finns bara ett individuellt uttåg ut ur den maktpapparat som påverkar samfunden.

-Därför är mitt budskap i dag: Gå ut! Det är enda vägen om man vill befrias från det solidariska ansvar, som vars och ens tysta och passiva medgivande innebär för utvecklingen.

Det har i alla tider i den kristna verksamheten funnits en allvarlig tendens att förflytta tyngdpunkten ifrån utomvärldsliga till mer tidsbetonade problem. Succesivt har man glidit med i en utveckling, vars innebörd egentligen få varit medvetna om.

Låt oss ta som exempel den kristnes förhållande till de världsliga tingen, vilket hos väckelsepionjärerna alltid yttrade sig i ett klart avståndstagande. Vi känner till den stränghet man förr visade, när det gällde systrarnas klädedräkt och huvudbonader. Idag har aktsamheten avtagit och hållningen mjukats upp. Man har blivit mer tolerant och sansad i sin syn på förhållandena i världen. I många öron låter detta som en positiv utveckling. Ändock vittnar det om en allvarlig förändring. Det avslöjar ett förtygligande i sättet att se på tingen. Det handlade ju i själva verket inte om klädedräkten och hattarna utan om det som låg bakom, nämligen världsligheten.

När man så började ta allt mindre allvarligt på det som pionjärerna tog avstånd ifrån, slutade man så småningom att reflektera över saken. Man tycker att saker och ting fått sin auktorisation bara genom att så många människor levde på det nya sättet. Man blev alltså offer för

utvecklingen därigenom att man förlorat både det historiska och profetiska perspektivet. Man fick en alltmer begränsad överblick och handlade enbart utifrån det man kände och såg.

Det kan inte vara någon tillfällighet, att när det i Uppenbarelseboken handlar om den mest raffinerade ondskan, möter vi i talet 666. Det innebär att människan då har passerat 5 stadier i utvecklingen och kommit fram till det 6:e. Talet 666 är den tredimensionella manifesterade ogudaktigheten. Då har man forcerat

INSTITUTIONERNA HÅLLER I SNABB TAKT PÅ ATT UTPLÅNA INDIVIDERNA...

alla spärrar och nått utvecklingens ände. Då är friheten slut. Allt är kringgärdat och reglerat. Talet 6 är människans tal. Man kommer dock aldrig fram till talet 7. Det representerar det fullkomliga och gudomliga.

Faran idag – institutionerna

Vi skall betrakta utvecklingen från en annan synpunkt. Låt oss se tillbaka på hur det var vid seklets början, när kampen för de mänskliga rättigheterna kom igång på allvar. Då gällde striden sådana ting såsom mötesfrihet, organisationsfrihet,

religionsfrihet och yttrandefrihet.

Hela denna kamp var uppbygd på en oerhörd idealism. Man arbetade intensivt för att kasta av alla ok som trålbundit människorna. Det är intressant att se, att en av de starkaste inspirationskällorna i denna strid var de frikyrkliga församlingarna. Vi kan nämna Baptistsamfundet och Missionsförbundet. Även pingströrelsen kom att spela en viss roll på sitt sätt, trots att den från början tog avstånd ifrån politiskt reformarbete.

Då gällde alltså kampen mötesfrihet, organisationsfrihet, religionsfrihet och yttrandefrihet. Idag finns ingen anledning att gå ut och kämpa för det, eftersom målen redan ser ut att vara uppfyllda. Idag gäller inte kampen rätten att få tillhöra. Idag gäller det rätten att få lämna och stå utanför.

Faran kommer idag från ett annat håll än tidigare. Idag är privatkapitalismen inte det största problemet utan statskapitalismen. Det är inte de starka enskilda makthavarna som idag inger de största farhågorna utan de institutioner, som en gång byggdes upp för att tillvarata de svagares intressen. Institutionerna håller i snabb takt på att utplåna individerna. Det är idag ingen som ifrågasätter rätten att få tillhöra exempelvis en fackförening. Det är accepterat. Fackföreningsavgiften kan vi t.o.m. få betald genom arbetsgivarens försorg. Problemet är idag rätten att få lämna fackföreningen och stå utanför.

Det är snart lika omöjligt att komma ut ur kyrkorna också. Vissligen kan det ju bero på uppriktig omsorg om människorna, att försöka få dem att stå kvar så länge som möjligt. Ändå ifrågasätter jag om det alltid är så. Kanske ligger det också ett ekonomiskt intresse bakom att behålla medlemmarna. Varje enskild individ representerar ju idag ett ekonomiskt värde i och med att storleken av de

T STÅ UTANFÖR

statliga bidrag som delas ut till samfunden, bestäms av antalet medlemmar.

Man måste nog även räkna med att det finns ett politiskt intresse hos samfundet att behålla sina medlemmar. Ju större antal desto större styrka. Om man idag träder upp och uttalar sig i en fråga, måste man alltid representera någon grupp för att någon över huvudtaget skall lyssna. Blir det känt att man inte representerar någon annan än sig själv, kan man i bästa fall få uttala sig, men man betraktas som ganska ofarlig.

Inga protester

Egentligen måste man fråga sig om det över huvud taget går att upprätthålla yttrande- och religionsfriheten för sådana som vill stå utanför. På officiellt håll säger man naturligtvis, att alla skall ha samma rättigheter. Även de som kommer med kritik skall ha möjligheter att tala och verka. Det låter demokratiskt och tolerant. Verkligheten är en annan.

Om samhället säger att man får verka så mycket man vill men sedan kommer med så stora skatter och pålagor, att det inte blir medel över att verka för, är friheten utan innehåll. Har man inte pengar till lokalhyran eller annonserna, betyder yttrande- eller mötesfriheten ingenting, eftersom man inte har råd att ta friheten i anspråk. Vi har kvar formell rätt att verka. Den är dock kringskuren genom ekonomiska och administrativa ingrepp, som det alltmer totalitära samhället försatt oss i.

Finns det då inga som protesterat mot utvecklingen? Det är klart när exempelvis arbetsgivaravgiften infördes som en pålaga i församlingarna, trädde de kristna upp och motsatte sig kraftigt förslaget. Man ansåg det vara djupt orättfärdigt att beskatta ideellt arbete. Då svarade de styrande, som såg sin position hotad, med ett helt oväntat grepp. För de inkomster

man fick in genom arbetsgivaravgiften, betalade man i gengäld ut en summa pengar i form av statssubventioner.

Samfundet mottog statssubventionerna utan större reservationer. Samtidigt tvingades man skapa nya institutioner, som skulle förvalta de från staten in-

EGENTLIGEN MÅSTE MAN FRÅGA SIG OM DET ÖVER HU- VUD TAGET GÅR ATT UPP- RÄTTHÅLLA YTTRANDE- OCH RELIGI- ONSFRIHETEN FÖR SÅDANA SOM VILL STÅ UTANFÖR...

komna medlen. Därmed uppstod en ny maktapparat, som både direkt och indirekt kunde påverka samfundet i olika riktningar.

Så länge bidragen var små, har problemen inte varit så stora, men utvecklingen har gått vidare. Kraven på högre belopp har blivit allt större för varje år, och med större belopp har också ansvaret

och betydelsen växt hos de förvaltande organen. Nya sidoorgan måste till och med nya samhällsfunktioner följer ytterligare makt och inflytande.

Samhället gräver sig således sakta in i församlingen. De organ som skall förvalta de resurser som samhället överöser de kristna är ett oerhört allvarligt tecken på en långt gången utveckling emot ett avancerat förvärldsligande.

Farorna med statssubventioneringen av samfundens verksamhet är stora. All kritik har dock konsekvent viftats undan. Man har förklarat att den dag samhället ställer krav med bidragen på kontroll och styrning, skall man säga nej tack. Därmed har man dock klart och tydligt givit till känna, att man inte lärt någonting av historien. Så enkelt är det onekligen inte.

Alla medel, oberoende av storleken, är beroendeframkallande och skapar allt eftersom de får fäste i folks medvetande en filosofi. Så småningom blir de inte bara accepterade utan också eftertraktade och nödvändiga.

Det är här man brukar göra sig skyldig till de värsta misstagen, därför att vid det laget har man förlorat sina tidigaste referenser. Hela tiden förankrar man de nya besluten i de näst föregående. I den allra första början gällde inte problemet hur man skulle förhålla sig till samhället och de världsliga myndigheterna. Det började på det teologiska och ekumeniska planet. Man tyckte att det var mer anständigt och kärleksfullt att arbeta tillsammans än var för sig. Genom detta befryndades grupper och församlingar med varandra. Man tog av varandra och man lärde ut åt varandra.

När kontakterna var etablerade ledde det till nya ställningstaganden, som trappstegsvis blev alltmer samhällstillvända. De ekonomiska frågorna sköts fram. Det kunde börja ganska oskyldigt

med ett kommunalt bidrag till en kyrka. Det var spontant. Samhället ville ge uttryck för sin uppskattning utav församlingens insatser. Nästa gång var det en ungdomsarbetare, som fick ett kommunalt bidrag. Därmed gick man ett steg längre. Så småningom blev det en rättvisefråga. Skulle den ena kyrkan få bidrag, var det självklart att andra kyrkor också skulle ha.

Böneecirklar

Då började man undersöka hur man skulle finna permanenta lösningar. Man kom på att man kunde starta t ex studiecirklar, ja, kanske till och med en bibelstudiecirkel eller en böneecirkel. Förr hade man bönemöten på lördagarna, men när det gick att få statsbidrag, startade man böneecirklar.

Så trappades samhällets inflytande över församlingarna upp mitt under det att många kristna gladdes över att samhället blivit så öppet, tolerant och vidsynt att man t.o.m fick anordna statssubventionerade böneecirklar.

För att få auktorisation åt varje nytt steg så refererar man alltså till det som redan är befäst. Så tar man varje nytt beslut som utgångspunkt för en fortsättning. Man går aldrig till början och prövar de reservationer man hade innan man första gången tog upp kontakterna med samhället.

När församlingen väljer att lösa sina ekonomiska problem genom ökade statsbidrag, växer ständigt antalet organisationer vid sidan av församlingen. Därmed tillkommer alltför makthavare, som får möjlighet att styra församlingen. De problem man förr löste på knä, måste man nu lösa i politisk kamp med politiska motståndare. Samtidigt avlägsnar man sig oupphörligt ifrån pionjärernas grundsyn liksom ifrån dem som fortfarande håller fast vid de gamla värderingarna.

Tro inte för ett ögonblick att de som givit sig in i kampen om bidrag och inflytande kommer att vända om. De kommer att gå vidare på den inslagna vägen och bli allt beskäftigare och ställa allt orimligare krav. Det finns ingen väg tillbaka kollektivt. Det finns dock ett individuellt uttåg. Det är enda lösningen.

Därför är min förkunnelse idag: "Gå ut till Honom, utanför lägret!" Att gå ut ifrån organisationerna är enda vägen om man vill befrias från det solidariska ansvar, som vars och ens tysta och passiva medgivande innebär för utvecklingen.

Det finns inga utsikter till att man skall överge den inslagna vägen av samma

skäl som katolikerna inte kommer att kunna överge Maria-kulten. Fastän skaror av katoliker blivit döpta i den helige Ande, kommer man ändå aldrig överge Maria-kulten av så enkla skäl som de ekonomiska. Skulle katolska kyrkan överge den, skulle massor av människor bli arbetslösa. Många skulle inte längre få avsättning för sina produkter. Omkring denna kult är nämligen uppbyggt en hel industri, som möjliggör existensen för massor av människor, inte minst präster. Det finns t.ex. präster, som har specialiserat sig på Maria-kulten och de kallas för mariologer.

Vi kan ta ett annat exempel på att kyrkorna inte kan överge den inslagna vägen, nämligen kyrkobyggena. Man ställer frågan idag: Är det kristet att bygga så dyra kyrkor? Frågan är fel ställd. Det är inte kristet, men absolut nödvändigt. Församlingarna har ju gått in på inomvärldsliga villkor och accepterat ett världsligt handlingsmönster.

Kan vi idag tänka oss en kyrka utan ett

påskyndas utvecklingen vidare mot ett alltmer utpräglat funktionärsvälde.

När så kyrkorna kommit till, måste naturligtvis också gudtjänstlivet fungera. I dessa fina utsökta kyrkor passar det inte med enkla vittnen och evangelister. Där måste man ha artister. Förr gick allting bra med enkla medel och enkla instrument. Idag måste det till människor med enorm kunskap. Det blir nödvändigt med en hel samling experter för att gudtjänsten ska fungera. En sådan gudtjänst, som är så dyr och kräver så mycket av specialister, klarar man till sist inte med enbart ideella insatser. Så har man blivit offer för utvecklingen och måste ha subventioner, för att klara sig.

Var ligger då lösningen för en förändring? Det första som måste till är prästernas avsättning. Driv ut musikdirektörerna och riv kyrkorna! Avväpna församlingen och prästerskapet alla politiska, ekonomiska, sociala, kulturella och religiösa vapen, så att de blir ofarliga och maktlösa. Då kommer de inte längre att

ÄR DET KRISTET ATT BYGGA SÅ DYRA KYRKOR? FRÅGAN ÄR FEL STÄLLD. DET ÄR INTE KRISTET, MEN ABSOLUT NÖDVÄNDIGT. FÖRSAMLINGARNA HAR JU GÅTT IN PÅ INOMVÄRLDSLIGA VILLKOR OCH ACCEPTERAT ETT VÄRLDSLIGT HANDLINGSMÖNSTER.

kulturprogram som uppfyller alla esteters krav? Var skall kantorn eller kyrkokören ta vägen utan ett sådant? Och var skall alla välutbildade pastorer ta vägen? De befinner sig ju mitt inne i karriären och måste ju leva. Även om de inte har så mycket av profetisk kraft, är de i alla fall psykologiskt, pedagogiskt, teologiskt och historiskt bildade. De tänker möjligen så här: "Skulle jag gå ut i förvärvslivet, skulle jag tjäna mycket bra som lärare eller tjänsteman". Då tycker församlingen att man naturligtvis måste ersätta sin pastor med likvärdig lön, eftersom han har så förnämliga kvalifikationer. Därmed

ha så mycket av prål, självmedvetenhet och makt att träda upp med. Gör slut på kommersialiseringen och politiseringen! Driv ut artisterna och krossa det professionella funktionärsväldet! Smula sönder hela organisationssystemet! Säg farväl till statsbidrag och subventioner!

Kryp fram på knä, och vi skall åter finna härlighetens Herre. Han lever, men han står utanför allt mänskligt byggnadsverk. Ett faktum är att han står utanför och klappar på etablissemangets dörr, därför att han inte kommer in. Vi måste gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek! ■

Fånge 7425 är nu

FRI!

Maranataevangelisten Kjell Roos blev frälst i ett väckelsemöte 1972, efter att ha levt i många år som missbrukare och kriminell, och åkt ut och in på anstalter. Därav bokens namn - fångnumret förföljde honom alla åren. Kjell fick uppleva en radikal förvandling, och har sedan dess varit själavinnare. Han har fått bedja för många, både till frälsning och hälsa. På mångas önskan gick Kjell med på att ge ut en bok där han berättade om sitt händelserika liv. MR:s medarbetare Ulla Näsholm ställde villigt upp att skriva, och efter ett par års skrivande vid de tillfällen som gavs "på lediga stunder", kom boken ut i höstas. Det är redan dags att skriva en fortsättning, för, som bokens sista rader anger, fick Kjell till 70-årspresent en resa till Santo Domingo. Veckan efter den fruktansvärda stormen Noel, vars verkningar beskrivs i missionsrapporten detta nummer, var resan bestämd, och Kjell har nyss återvänt från en månads vistelse i Dominikanska Republiken. Förutom hjälpinsats i stormdrabbade områden, hann Kjell även med att predika i fängelset och närvara vid en rättegång som gällde pastorn i fängelseförsamlingen. MR återkommer med rapporter, och vi hoppas på uppföljning av boken. Nedan följer ett par citat ur boken, som kan beställas från BMC. (Se annons sid 31)

Utdrag ur Kjell Roos' bok

En kväll kom det besök till Kjell. Det var Rolf som kom, han som Kjell hade bett för i Västerås-fängelset och som då blivit frisk.

De satte sig i matsalen och samtalade. Rolf sa inte mycket, men tog gitarren och började spela och sjunga. Han sjöng kristna sånger. Så ställde han ifrån sig gitarren och säger till Kjell: "Ända sedan du var inne hos mig på Västerås-anstalten och bad för mig, visste jag att det var Gud som helat mig, men jag rymde från honom".

Rolfs mamma dog när han var ganska ung. Hon var det enda han hade och han tyckte att Gud var hård som tog henne ifrån honom. En natt tyckte han att mamma kom emot honom och sa: "Rolf, se till att du kommer till himlen, jag är där! Rolf ville inte ha med Gud att göra, men när han såg Kjells förvandling – de hade ju varit tillsammans så mycket, både med brott och annat. Han visste att Jesus levde, men kunde aldrig i sin vildaste fantasi tro att Kjell skulle kunna bli frälst. Nu sade han till Kjell: "Jag har en del ouppklarade affärer som jag måste göra upp, men vill du be för mig att jag blir frälst".

De bad tillsammans och Rolf gick ut och Kjell träffade honom aldrig mer. Han hade gått Gamla Brogatan ner och där blev han mördad, han fick en kniv i ryggen. Kjell fick veta det några månader senare.

Kjell säger: "En sak vet jag att när den sista basunen ljuder och gravarna

öppnas, havet ger igen sina döda och brudeskaran kallas hem, då är både Rolf och jag med".

Kjells uppgift i Guds rike är evangelistens, ett uppdrag som han förvaltar väl och som han är angelägen om att utöka och förmera. Nya platser, områden och folk är en utmaning. Visst har Kjell nyligen fyllt sjuttio år, men det är inget som ger honom anledning att dra sig tillbaka.

Det som står närmast i tur att förverkliga är en resa till Dominikanska Republiken. Han ser fram mot att lära känna arbetet och syskonen och – givetvis – att träffa bröderna i fängelseförsamlingen i Najayo berätta om sitt liv och sin väg till frälsning och predika Guds ord till uppmuntran och förnyelse för dem!

Också i Stockholm, på Bällsta missionscenter får Kjell predika för människor som inte har svenska som modersmål. Det förekommer i möten som tolkas till olika språk i församlingens sammankomster, men också i speciella möten för rysk- eller arabisktalande vänner.

Till sin sjuttioårsdag fick Kjell av Maranataförsamlingen i Stockholm som gåva en resa till Dominikanska Republiken. Inom den allra närmaste framtiden kommer resan att förverkligas!

Missionsuppdraget är inte slut förrän Jesus Kristus, vid sin ankomst, avblåser striden!

(Ur Fånge 7425 är nu FRI!) ■

Katolsk biskop på "Pinse for alle"

Stig Andreasson

I Norge ville pingstfolket markera 100-årsminnet av den moderna pingstväckelsens födelse genom ett stort fem dagars Jubileumsfirande i september år 2007. Man hyrde huvudstadens största möteslokal, Oslo Spektrum. Missionär Stig Andreasson, som i över 50 år verkat i katolska Frankrike, upprördes av referaten från evenemanget; främst vad svenske katolske biskopen sagt. Han skrev en insändare till norska tidningen Dagen, med en sammanfattning av vad den katolske biskopen sagt, med tänkvärda kommentarer. Den publicerades på framskjuten plats, och tidningen MR förmedlar den här till sin läsekrets.

Enligt referaten var det svårt att dra människor till Oslo Spektrum då den svenske katolske biskopen **Arborelius** höll sitt tal. Självt var jag heller inte där, så mina kommentarer har bara referaten till grund, men jag förutsätter att de återger det väsentliga av biskopens budskap.

Först nämnde biskopen att *Bibeln, Guds Ord, är vår gemensamma grund*. Bibeln är alltså trosgrunden för alla kristna. Vi är överens med honom om att alla bibeltroende kristna alltid har betraktat och fortsätter att betrakta Den Heliga Skrift som sin enda grund för tron. Men biskopen underlät att tala om att så är det inte i den romersk-katolska kyrkan. Den katolska katekismen säger nämligen att Bibeln inte innehåller allt vad vi ska tro. Kyrkans tradition förmedlar också Guds Ord till oss. Den katolska kyrkan hör alltså inte till de kyrkosamfund som bygger sin tro på enbart Bibeln. Den hör istället till den typ kyrkor och trosriktningar, som visserligen säger att Bibeln är Guds Ord, men som dessutom har något vid sidan av Bibeln som grund för tron. Ett annat exempel på denna typ kyrkosamfund är Mormonkyrkan, som säger att Bibeln är Guds Ord, men som tillägger att Mormons Bok också är Guds Ord. Eftersom den katolska kyrkan inte

"Katolsk eumenik kan egentligen bara ha ett mål, nämligen att de protestantiska kyrkorna underkastar sig påven som hela kyrkans universelle herde."

har Bibeln som enda trosgrund, kan den proklamera ett antal dogmer och lärosatser, som inte är nämnda i Bibeln, men som kyrkans tradition förklarar som sanning.

Biskop Arborelius sa också att *detta att vara ett Jesu vittne innebär martyrskap*, och citerade kyrkofädernas ord om martyrernas blod som kyrkans utsäde. Han nämnde att under förra århundradet var det speciellt många kristna som blev martyrer på grund av sin tro. Att kommunistländer och andra diktaturstater har förföljt alla slags kristna och andra oliktankande vet vi alla. Men historien berättar för oss om förföljelsetider som varade mycket längre än ett århundrade. Biskopen underlät att berätta att påvekyrkan i Rom från tidig medeltid utvecklat sig till en värre förföljarmakt än det kejserliga Rom någon gång hade varit. Någon har sagt att "den romersk-katolska kyrkans hela historia är som en enda lång ström av blod". Den katolska inkquisitionen skapade ett skräckvälde i större delen av Europa. Roms kyrka kan stoltsera med en tusenårig historia som förföljarmakt. Värst rasade inkquisitionen i Spanien. Där blev kättarbålen till slut firade som folkfest, och fick namnet "autodafe" (troshandling). I Frankrike var

det inte bättre. Då ediktet i Nantes, som gav protestanterna trosfrihet, blev upphävt 1685, bröt en ny våg av förföljelse ut. En stor del av Frankrikes protestanter blev antingen mördade eller gick i landsflykt. Den kyrka som biskopen tillhör har nog haft sina martyrer. Men den har för det mesta varit förföljarmakten som har dräpt martyrerna.

Likaså sa biskopen att "vi katoliker har inte glömt att Maria var med i Övre salen på pingstdagen". Var detta ett dolt påstående att den katolska kyrkan förkunnar något som vi protestanter skulle ha glömt? Möjligen. Men här tror jag att det åter är biskopen som antingen glömer eller underlåter att säga något. Han vet nog att vi protestanter inte förnekar att både Maria och Jesu bröder var med i Övre salen. Det säger ju Bibeln att de var. Men vi vägrar att godta alla de obibliska katolska Maria-dogmerna, som säger att Maria föddes utan arvsynd, att hon aldrig hade äktenskapligt samliv med sin man Josef, att hon blev upptagen till himmelen med både kropp och själ, att hon i dag sitter där som himladrottningen och att det är via henne vi kan gå till Jesus.

Till slut förklarade biskopen att det är påven som i dag utför det uppdrag Jesus ursprungligen gav till Petrus: "Föd mina lamm". Och vidare: "Vi är här för att upptäcka den enhet vi redan har i Kristus. Den enhet vi ändå inte har måste vi dag och natt be om att få". Biskopen nämner emellertid inte att den påve som han framställer som den gode herden, både före och efter att han blev vald till påve, tydligt förkunnade att de protestantiska kyrkorna inte är kyrkliga i egentlig mening. Bara den katolska kyrkan äger alla frälsningsmedlen. Katolsk ekumenik kan egentligen bara ha ett mål, nämligen att de protestantiska kyrkorna underkastar sig påven som hela kyrkans universelle herde. Denna baktanke kan döljas av mycken sofism (spetsfundighet) och mängder av diplomatisk kyrkopolitik. ■

Bibelskolan 2007:

Sök först Guds rike!

Torgmöte på Rinkeby torg under bibelskolan.

Maranataförsamlingens bibelskola i oktober 2007 blev ett klart klingande budskap: Sök först Guds rike! Låt oss satsa helhjärtat för evangelium! Jesus kommer!

Som övergripande tema annonserades "**Guds rike och lärjungaskapets villkor**". Förutom församlingens egna lärare och evangelister, medverkade tillresande syskon. Första veckan gästade **Stig Andreasson**. I två bibelstudier talade han över vad bibeln lär om yttersta tiden och tusenårsriket. Trots de mörka framtidsutsikterna för ett folk som låter sig förledas av antikrist och hans valde, så kvarstod det uppfordrande och hoppgivande budskapet som ett sunt och klart evangelium innehåller. Detta är en triumferande motvikt mot förförelsen och ger lärjungen styrka för uppdraget. Det gäller för Guds folk att utgöra en stad på berget; en avskild Jesu brud även under den yttersta tidens svåra prövningar.

Bibelskolan fick även besök av broder **Vargese Thomas** från Indien, som knöt an till bibelskolans tema med att tala om hur Jesus predikade himmelriket och dess resurser, som står till vårt förfogande också idag.

Michael Dakwar, en arabisk broder

som presenteras i detta nummer av Midnattsropet, medverkade med trosstärkande förkunnelse. Pilgrimsfolket från Norge är alltid till stor uppmuntran för den lilla kämpande Maranataförsamlingen i Stockholm. Genom att samlas vid konferenser och högtider, fördjupar vi gemenskapen och hämtar styrka i vår gemensamma tro. **Jan Egil Hafsahl** kom vid ett par tillfällen, och bidrog med förkunnelse bland annat om nasiratets villkor till uppbyggelse för församlingen, och ett brandtal mot folkmord, vilket publiceras i detta nummer av MR. **Doris Diaz**, vår kära missionsläkare i Dominikanska Republiken, deltog större delen av bibelskolan. Hennes påminnelser om vikten av att gå bönen väg, med exempel från Esters bok, var till stor uppmuntran.

Med dessa glimtar från bibelskolan vill vi mana att ta del av undervisningen, även den som inte kan beredas utrymme i Midnattsropet som tyvärr kommer ut alldeles för sällan. Mötena kan beställas på cd, och för de läsare som har tillgång till internet, går det lyssna via Maranatas hemsida. Se förteckning över möten och beställningsadress på anslagstavlan, sid 30-31! ■

BIBELN

och det stora

FOLKMORDET

Jan Egil Hafsahl

Kanske du tycker formuleringen av det ämne jag ska tala om inte är den bästa. Kanske du också tycker att infallsvinkeln kunde ha gjorts annorlunda och bättre. Men kärnan i det jag vill komma fram till är mycket allvarlig och har något att säga oss alla.

Ämnet är alltså: Livets rätt eller rätt-ten till liv. Jag har valt en underrubrik. Vi kan tala om Bibeln och det stora folkmordet.

Ordet *folkmord* fick åter aktualitet när man i den amerikanska senaten för några veckor sedan talade om att Turkiets handlingar under det första världskriget, åren 1915-1916 gentemot det armeniska folket var folkmord. Det här uttalandet har skapat ett skärpt och spänt förhållande mellan de två länderna.

Själva uttrycket folkmord introducerades av en polsk jude vid namn **Rafael Lemkin** under andra världskriget. Han var jurist och advokat. Folkmord, eller *genosid*, som de lärda säger, har sin rot i det grekiska ordet *genos*, som betyder folk, familj eller stam. Därtill ett latinskt verb *siden*, som betyder dräpa eller döda. Enkelt sagt förklarade Lemke folkmord

vara dräp av människor på grund av vad de *var* och inte på grund av vad de *gjort*. Det är en mycket viktig distinktion. Människor som enbart genom födelse tillhörde en etnisk minoritet, en trosriktning eller kön. Det handlade alltså inte om vad man gjort, utan vad man var. Det är mycket viktigt.

Lemkins tanke hade sin upprinnelse i den omdiskuterade Armenien-massakern; och i hans egen samtids holocaust.

Lemkin ville få igenom en internationell lag, som skulle avslöja, döma, och framför allt förhindra systematiska övergrepp på mänskligheten på grund av vad människor var och inte vad de gjort. 1948 fick Lemkin genomslag för den här tanken och den gick in som en del av folkrätten i FN. Det här är bakgrunden till att exempelvis **Slobodan Miločovich** blev ställd inför den internationella krigsförbrytardomstolen för vad han gjort i f.d. Jugoslavien. Miločovich dog innan det hann fällas någon dom i fallet. I augusti 2006 blev Iraks fd president Saddam Hussein och flera av hans medarbetare ställda inför rätta i Bagdad, åtalade för folkmord mot det kurdiska folket i nord. Hussein blev förklarad skyldig och hängd. Vår tids tolkning av ordet folkmord har gått i en bestämd riktning, nämligen etnisk utrensning. Men Lemkins referensram var i utgångspunkten mycket större. Det handlar om övergrepp mot mänskligheten, utförda mot människor på grund av

vad de var, och inte på grund av vad de gjort.

Dräp på större eller mindre delar av befolkningen är inte något nytt i historien. Vi läser om athenarnas massaker på befolkningen i Melos under antiken, år 416 f Kr. Och romarnas framfart mot befolkningen i Kartago, under det tredje puniska kriget, år 146 f Kr. Några århundraden senare, kan vi tala om utrotningen av indianerna i Latinamerika på 1500-talet. Vi flyttar norrut och nämner övergreppen mot indianerna i Nordamerika på 1800-talet. Det här är naturligtvis ingen fullständig förteckning, bara exempel.

Låt oss gå till tjugonde århundradet. Vi kan ur skräcklistan nämna nedslaktningen av armenierna i Turkiet 1915-1916, då mer än sextio procent av det armeniska folket blev utrotat. Vi kan också tala om Sovjetunionens politiska utrotningar i Ukraina, åren 1932-1933. Därefter holocaust, då sex miljoner judar av ideologiska, antisemitiska skäl blev dräpta. Sextio procent av judarna blev dödade åren 1933-1945. Vi kan vidare fortsätta tala om den planerade utrotningen av zigenarna i de tysk-ockuperade områdena under samma tid. Vi kan tala om den indonesiska militärdiktaturens övergrepp mot befolkningen i Östtimor 1975 och om **Pol Pot** och de röda Kmerernas övergrepp mot folket i Kambodja åren 1976-1979, där två miljoner människor av sex miljoner blev dräpta. Vi kan tala om de etniska utrensningarna under

inbördeskriget i Bosnien 1992-1994, samt huturegeringens nedslaktning av tutsier i Rwanda 1994, där 75% av alla tutsier blev eliminerade. Och så kan vi gå in i vår tid, där striden i Darfur fortfarande pågår.

För att göra denna lista lite mera komplett, måste vi utöka den med Sovjetunionens härjningar under **Stalin**, där 43 miljoner politiskt obekväma människor togs av daga. I Nationalistkina, kan vi nämna **Chan Kai Chek**, som lät döda över tio miljoner människor av samma skäl. Nazitysklands tjugo miljoner icke-judiska

Vi har gått igenom en lista med ett ofantligt antal offer under tjugonde århundradet: 130 miljoner människor dödade i folkmord. Likväl är det bara en bakgrund till *det stora folkmordet*. Då talar jag om dödslistor som inte kommer fram i någon folkmordsstatistik. Ett folkmord som är så oerhört, att vår hjärna knappt kan greppa om det. Ett folkmord som handlar om MINST - i alla siffror jag gått igenom, har jag valt det minsta möjliga antalet - minst 46 miljoner offer varje år. Fyrtiosex miljoner, som världssamhället knappt talar om. Som inte skapar några

De senaste hundra åren har abort tagit livet av lika många människor som det finns på planeten jorden idag.

offer, var också en del i folkmorden. I det mera moderna Kina, under Mao, möter vi den ofantliga siffran trettiosju miljoner människor, som har bragts om livet. Med en total genomgång av folkmord under 1900-talet, så är omkring 130 miljoner människor offer för folkmord.

Förståelsen för uttrycket folkmord möter vi i en bok som kom ut 1994. Den heter "Death by government" och är skriven av **J R Rummel**. Han skärpte och utvecklade Lemkins begrepp, och förklarar folkmord främst som "massdråp utförd av statlig myndighet". Följaktligen säger han att massmord är massaker av vilken som helst grupp av människor.

FN-resolutioner. Som inte skapar några former av EU-bojkotter. 46 miljoner årliga offer, som med två ord avfärdas som *abortus provocatus* - framprovocerad abort.

Det talas i världen idag om cirka fyrtiosex miljoner. Amnesty opererar med femtio miljoner. Siffror som är helt häpnadsväckande. 46 miljoner årligen. Eller, om du vill, 126.000 aborter varje dag i vår värld. De sk folkmorden, från Armenien till Darfur har tagit livet av ungefär 130 miljoner människor i loppet av etthundra år. Abort tar livet av lika många offer på tre år som folkmorden har gjort de senaste hundra åren.

De senaste hundra åren har abort tagit livet av lika många människor som det finns på planeten jorden idag. Det handlar om miljarder. Det kommer inte in i statistik över folkmord och utlöser inga resolutioner som fördömer handlingen, där man säger att man bojkottar varje land som utför sådana dråp med statligt godkännande.

Bakomliggande orsak till att jag ville ta upp frågan om abort, är en nyligen stadfäst rättsuppgörelse som ägde rum i domstolen för mänskliga rättigheter i Strassbourg. En polsk kvinna, med dålig syn, ansökte om abort när hon var gravid med tredje barnet. Hon angav som motiv att hon fruktade att hennes syn skulle försämrats. Både hennes gynekolog, och de statliga specialisterna i Polen menade att riskerna inte var så stora att de kvalificerade för det skäl till abort som de polska myndigheterna har öppnat för. Då fick kvinnan god hjälp av ett sk internationellt center för mänskliga rättigheter, med sitt säte i London. Flera specialister blev anlitade av detta sällskap, för att stödja kvinnan i hennes fruktan för sin syn. Flera internationella organisationer hjälpte kvinnan att sakföra den Polska staten. Hon förlorade. Då kom mera pengar upp på bordet, och saken framlades för domstolen i Strassbourg. Under tiden födde kvinnan sitt tredje välskapta barn, och hon kan fortfarande se. Polen förlorade i Strassbourg, som dömde Polska staten att betala modern ersättning, motsvarande ungefär 250.000 Skr. Polen överklagade saken i juni detta år, och i dessa dagar har domstolen för mänskliga rättigheter förkastat protesten, och domen vinner laga kraft.

Nu får den polska kvinnan betalt för att hon inte har tagit livet av sitt barn. Ett barn som nu ska börja skolan. Det är domstolen för mänskliga rättigheter som tillerkänt kvinnan detta betydande belopp. Alltså har en mor fått betalt för att hon inte har tagit livet av barnet som mår bra, och mamman har kvar sin syn.

Vår bibel, Guds ord, är kristallklar och analytiskt suverän när den beskriver ändetidens mänsklighet. I domsordet över Babel, blottlägger den en kuslig beskrivning av ett degenererat samhälle. Beskrivningen är så här:

-Deras späda barn krossas inför deras ögon, deras hus plundras, och deras kvinnor skändas. - - - med frukten i moderlivet hava de intet förbarmande, och barnen skona de icke. (Jes 13:16 och 18)

I den norska bibeln låter samma verser:

-deres små barn skall knuses för deres öyne, deres hus skall plyndres, dess kvinnor skall skjendes...

och så kommer det:

---over fostret i mors liv forbarmer de seg ikke. Med barn har deres öyne intet medynk.

Detta är det stora folkmordet. 46 miljoner människor varje år, etthundratjugosex tusen liv varje dag.

Av dessa 46 miljoner aborter, blir ca en procent utförd pga övergrepp. C:a sex procent pga hälsoproblem. 93 % av sociala skäl, det vill säga oönskade havandeskap, eller abort på grund av skador på fostret. Vi ser att övergrepp eller hälsoproblem utgör inte majoriteten av orsakssammanhangen av utförda aborter. Vi är inne i ett sorteringssamhälle. Några är önskade, andra är oönskade. Några har livets rätt, andra har det inte. Några bedömer vi har möjlighet för ett gott och fullvärdigt liv, medan andra bedöms motsatt, och avlägsnas med ett kirurgiskt ingrepp. Idag är det endast fyra länder i världen som har totalförbud mot abort. Det är Chile, El Salvador, Malta och Vatikanstaten. Alla övriga länder har en lagstiftning som öppnar för abort. Endast orsakssammanhanget och havandeskapets tidsutveckling divergerar.

Sverige fick sin abortlagstiftning den 12 juni 1974. De svenska dödslistorna ser ut så här:

1960: 2792 registrerade aborter

1970: 16.100 registrerade aborter

1974 blev abortlagen en verklighet, och siffran steg till 30.636 verkställda aborter

1995: 31.441 utförda aborter

2005: 34.978 utförda aborter.

Vilket talar om att från 1970 till 2005 är det över en miljon verkställda aborter i folkhemmet Sverige.

Om vi går litet längre utifrån siffran vi har från 2005, så ser vi att mer än en fjärdedel graviditeter ändrar i abort. Vart fjärde foster man känner till, slutar på samhällets skrothög. I Frankrike föds ungefär 800.000 barn varje år, medan man har registrerat mer än en miljon aborter. Det blir alltså fler aborter än det föds barn.

Som kristna, som församling har vi en annan värdegrund än statliga regleringar och tvivelaktiga domslut. Guds ord är sanning. Det är för alltid höjt över mänskliga förordningar. Redan i det gamla Israel blev fostrets fulla människovärde erkänt. Det gamla förbundets

dödsstraff gällde också för dem som var orsak till att ett foster dog. Så här heter det i Israels gamla lag:

-Om män träta med varandra, och någon av dem stöter till en havande kvinna, så att hon föder fram sitt foster, men eljest ingen olycka sker, så böte han vad kvinnans man ålägger honom och betale efter skiljedomares prövning. Men om olycka sker, skall liv givas för liv (2 Mos 21:22-23)

Så såg alltså gamla Israel på fostrets värde. Om ett foster togs av daga, skulle liv givas för liv.

I Psalm 139 läser vi:

-Ty du har skapat mina njurar, du sammanvävde mig i min moders liv. Jag tackar dig för att jag är danad så övermåttan underbart; ja, underbara äro dina verk, min själ vet det väl. Benen i min kropp voro icke förborgade för dig, när jag bereddes i det fördolda, när jag bildades i jordens djup. Dina ögon sågo mig, när jag ännu knappast var formad; alla mina dagar blevo uppskrivna i din bok, de voro bestämda, förrän någon av dem hade kommit. (Ps 139:13-16)

Bibeln lär att allt liv har sin orsak i Guds skaparvilja, och därför är det okränkbart. När Job klagar sin nöd, så liknar han sig själv vid ett nedgrävt foster; ett barn som aldrig fick se ljuset. David liknar den katastrof som kommer över den som inte vill gå Guds väg vid

den kvinnas foster som ej fick skåda solen. Vilken katastrof! Ett foster som aldrig fick se solen. Ett barn som aldrig fick se livet. Vilken katastrof, vilken olycka! Starkare kan knappast människovärdet framhåvas, än det bibeln gör. Bibelns människosyn och de moderna abortagitatorernas, låter sig definitivt inte förenas.

I 2 Kon 23:10 och Jer 23:31 möter vi en dyster verklighetsbild. Det var föräldrar som lät sina småbarn brännas till avguden Moloks ära, för att han i sin tur skulle ge dem lycka och välstånd. Att bli bränd är i sig självt inte ett mera inhumant öde än att bli utsugen eller bortskrapad ur livmodern. Parallellen mellan Molokstillbedjan då och fosterdräpen nu är inte svårt att se. Bortsett från att i ena situationen sker offrandet utanför och vid andra tillfället inuti modern. Djupast sett är målet för båda offersituationerna ett och detsamma. Rätten att dräpa när det verkar fördelaktigt för livslyckan.

Bibeln säger: Ve dig, Babylon, ty över fostret i moderns liv, över barnen är det inget förbarmande. Fyrtiosex miljoner varje år, och mörkertalen är, som vi förstår, enorma. Över fostret i mors liv hava de intet förbarmande.

Folkmordet på judar under 2:a världskriget:
6.000.000 döda.

Folkmordet under Pol Pot: 2.000.000 döda

Folkmordet under Stalin: 43.000.000 döda.

Folkmordet i Rwanda 1994: 800.000 döda.

Folkmordet under Idi Amin: 300.000 500.000 döda.

Folkmordet abort: 46.000.000 döda **per år**

Abort är inte statistik. Det är något långt mer. Herren säger till profeten Jeremia:

-Förrän jag danade dig i moderlivet, utvalde jag dig, och förrän du utgick ur modersskötet, helgade jag dig; jag satte dig till en profet för folken. (Jer 1:5)

Abort är människosläktets uppror mot skaparen, mot hans skapelse och mot hans planer. Församlingen måste i detta fall tala med profetisk stränghet. Den profetiska strängheten i en församling är väsensskild ifrån den fariseistiska, därigenom att vi ställer oss medskyldiga, och förkunnar nåd och förlåtelse mot dem som ångrar sig. När jag säger medskyldiga, menar jag inte att vi ställt oss lojala med själva aborten. Men detta att vi inte kunnat hejda eller tämja vår tids köp- och slängmentalitet, och den välfärdskarusell som är det moderna samhällets påfösare på sin väg in i dödens käftar.

Det finns en ha- och en kravmentalitet som är verksam långt in i de kristnas led. Och en Mammongud som ständigt rekryterar nya tillbedjare. Den enda vägen ut ur eländet heter *omvändelse*.

Församlingens uppgift är tvåfaldig. För det första måste du och jag vara förkunnande i vårt framträdande. Vi måste våga säga att abort är ett brott mot Guds lag: Du ska inte taga liv. Men samtidigt måste vår förkunnelse vara alternativskapande. Vad menar jag? Det handlar inte om att bara tala om abort, men öppna våra hjärtan och hem för dessa som handlar i överensstämmelse med förkunnelsen. Jag är så trött på en hel kristenhet som sätter tummen ner och säger fy för abort, men inte är redo att öppna hemmet eller församlingen för dem som har hamnat i en sådan situation att man behöver församlingens faderliga stränghet och moderliga kärlek.

Detta är vårt ansvar. Det handlar om beredvillighet. En blivande mamma eller en ung och osäker familj som inte ser någon annan utväg än abort, får inte mötas av fariséens fördömande, utan med den kristna församlingens utgivande kärlek, där oönskade barn kan bli välkomnade in i gemenskapen. Och det med tacksägelse. Måtte Herren hjälpa oss, att vi inte blir fariséer i vår nitälskan för sanningen, men blir den öppnade famnen i

ett alternativ.

Det finns ett alternativ, det finns ett hem, det finns syskon, det finns fäder och mödrar som är redo att taga det ansvar som man själv inte tycktes kunna bära. Man säger i solidaritetens och i Jesu namn: jag ställer upp vid din sida. Herre, hjälp oss så att vi inte utvecklas till en fariseisk grupp, men till den öppna kärleken. Synd är fortfarande synd, men det finns en nåd, Gud vare lov, det finns en öppen kärlek som kan säga välkommen in i de heligas gemenskap. Där man har chansen på grund av Jesu försoningsdöd och på grund av den kärlek som råder mellan syskonen kan få en ny start. Välkommen in i de heligas samfund.

Syskon, vi får inte tuga! Abort är världens största folkmord. Det sker varje dag. Som Russel sa: ett av staten, av överheten erkänt folkmord. Vi behöver resa oss upp i en oerhörd protest. Vi vill se ett annat liv, en annan gemenskap där inte döden får härja, utan där livet står i fokus. Det är den församlingsgemenskapen Gud efterlyser. Livets alternativ är Guds församling, den öppna famnen, de heligas gemenskap. ■

Katastrofhjälp... (forts fr. sid. 3)

har nu många drabbats av leptospirosis som på bara två veckor skördat 30-tal dödsoffer och många ligger allvarligt sjuka på sjukhusen. Sjukdomen hör ur bl a råttornas smittade urin som förorenar vatten. Även virussjukdomen ögonkonjunktivitis sprider sig som en löpeld, och många områden giftbesprutas mot den fruktade denguemyggan, vars stick kan ge ett mycket dramatiskt sjukdomsförlopp med inte sällan döden som tragiskt slut.

Kenia visade med bedrövelse platsen där de och många andra hade haft sina hem. Nu fanns inte ett spår av att där någon vecka innan funnits bebyggelse och gator. Flodvattnet hade forslat bort *allt*, och två till våra vänner nära bekanta

familjer hade försvunnit i vattenmassorna.

Trots att man på nära håll ser och hör människors berättelser om hur de drabbats är det ändå svårt att sätta sig in i hur de verkligen har det. Att se och höra barnen i flyktinförläggningen balansera på en låg stenmur leka hur de, om de faller ned på marken kommer att drunkna och försvinna med floden, är en tankeställare i nuvarande läge. Många svåra trauman och rädslor, och många stora sorger och förluster ska genomarbetas och nöden är verkligen inte bara materiell. Vår bön och förhoppning är att kunna vara förmedlare av tröst och hjälp, och att i ord och handling få visa vad ett sunt och sant evangelium är. Att besöka hemmen, ge en kasse mat, ge någon en säng, hjälpa någon med kostsamma

mediciner osv, får vara ett uttryck för Jesu kärlek till den enskilde, och genom att få relationer till människor växer förtroende fram och budskapet om frälsning kan förmedlas till den behövande.

Katastroferna avlöser varandra i vår värld, och FN:s klimatrapport är som att läsa direkt ur Guds eget Ord. Media basunerar ut mänsklighetens läge mycket träffsäkert: *"På randen till en katastrof!"* Den största katastrofen är dock den då en människa går evigt och oåterkalleligt förlorad för evigheten. Människor lever sitt liv utan Gud och utan hopp, men det finns ett evangelium som kan totalt förändra livsvillkoren, som kan ge ett nytt sinne, en ny syn och framförallt en ny håg. En håg som står till det himmelska! Guds folk har ett stort uppdrag bland sökande förvirrade människor, att komma dem till mötes och ge vägledning fram till Jesus,

den ende som kan rena från synd, den ende som kan försona människan med Gud.

Kallelsen att vinna människor för Guds rike kommer till oss var och en från Jesus själv:

-Mig är given all makt i himmel och på jord. Gån förden skull ut och gören alla folk till lärjungar, döpa dem och lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder."

Jesus äger all makt och kan därför sända sina budbärare till av synd och orättfärdighet sargade människor. Han är vägen till Gud, sanningen människan söker och det liv som aldrig dör.

Tiden hastar och snart kommer Jesus. För hedningarna ges tecken i tiden, men för församlingen finns anden som ropar efter Honom som är människans enda hopp! Maranata - Kom Herre Jesus! ■

Lill Hafsahl från Pilgrimsfolket i Norge:

-FÖRSAMLINGEN är mitt liv!

Intervju av Stina Fridolfsson

Radio Maranata fick tillfälle att intervju Lill Hafsahl i samband med att hon tillsammans med sin man Jan-Egil deltog i Maranataförsamlingens bibelskola några dagar. Tidningen Midnattsropet vill också till sina läsare förmedla hennes skildring av det hon funnit ge livet mening. Gripande och utmanande!

Jag föddes på en liten ö i Trøndelag som heter Frøya. Pappa var fiskare, men det blev dåligt med fisk, då började han resa i utlandet. Mamma ville då flytta närmare barnen, som bodde på fastlandet. Vi var sex syskon. Själv var jag yngst, född ganska långt efter de övriga, så jag fick känna mig som enda barnet.

Mamma tillhörde pingstförsamlingen, så jag är uppväxt i en liten, levande pingstförsamling med bönenöten och liv. Jag tyckte om detta liv, fram tills jag var omkring

tretton år. Varje morgon hade mamma bönenöte och jag brukade vara med, men när jag då blev litet äldre, orkade jag inte gå ner på de här bönenötena hon hade. Då låg jag längre, och väntade tills hon var klar. Skoltiden gick, jag var med i församlingen och lät döpa mig då jag var 14 år. Jag upplevde verkligen pånyttfödelse. Det var väckelse i församlingen, vi var en ungdomsskara som ivrigt sökte efter andens dop. Innan jag döptes i vatten, blev jag döpt i anden. Det var en mäktig upplevelse. Så jag bestämde mig tidigt för att bli en kristen.

Men så flyttade jag hemifrån och tog jobb på en fabrik. På kvällarna gick jag skola, och läste in handelsexamen. Jag började komma bort ifrån mitt kristna liv. Visserligen gick jag på möten i Maran Ata-templet i Oslo, men, ärligt sagt – det var nästan inget innehåll i mötena. Det

var mycket sångarglädje och lovsång, men ingen fördjupning. Det fanns inga bibelstudier. Man kom tom till mötena, och var lika tom när man gick hem. Det gav ingenting.

Till slut reste jag tillsammans med en väninna på en semesterresa. Då hade jag kommit långt bort från Gud. Men jag var litet rädd, så jag packade i alla fall med mig bibeln. Och på den här semesterresan levde vi verkligen inte som kristna. Och jag hade frågan inom mig: vad händer nu, Lill? En kväll då vi varit ute, var jag väldigt rädd. Då tog jag fram bibeln och slog upp den. Den öppnades på Psalm 139:

-Evad jag sitter eller uppstår, vet du det; du förstår mina tankar fjärran ifrån. Evad jag går eller ligger, utforskar du det, och med alla mina vägar är du förtrogen. Ty förrän ett ord är på min tunga, se, så känner du, HERRE, det till fullo. Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i din hand.

-En sådan kunskap är mig alltför underbar; den är mig för hög, jag kan icke begripa den. Vart skall jag gå för din Ande, och vart skall jag fly för ditt ansikte? Fore jag upp till himmelen, så är du där, och bäddade jag åt mig i dödsriket,

se, så är du ock där.

Och fly för Guds ansikte – det var det jag försökt göra! Det här blev så väldigt för mig, så jag böjde mina knän och bad om frälsning.

När jag kom hem, sa mamma: Vad har hänt? Jag har haft sådan nöd för dig! Och det visade sig att just vid den tidpunkten hade mamma bett till Gud för mig.

Från den stunden – jag var kanske 18 år då – så blev jag frälst på nytt, kom tillbaka till Jesus. Men så var det ju problemet med församlingen och tomheten där. Men en dag sa en väninna till mig: nu ska vi åka till ett möte, där en predikant från Sverige undervisar! Då fick jag höra undervisning från första Korintierbrevet, om församlingen som en kropp där alla behöver varandra. Det var **Arne Imsen** som hade det mötet. Från den dagen förstod jag att församlingsliv inte var bara möten. Det var en väldig upplevelse för mig. Det var ett väldigt möte för mig, för jag hade aldrig förr hört undervisning om församlingen. Det var det som var så speciellt. Att församlingen är en enhet, och att man behöver varandra, och om någon inte

är där, så saknas han.

Sedan reste vi till bibelskola i Sverige. Vi tog ledigt ifrån jobbet. Det var något stort. Varför ska du ha ledigt en hel månad? Jag ska på bibelskola! Men vi fick ledigt en hel månad, och åkte. Detta var starten för något helt nytt i mitt liv. Då sa Arne Imsen något: Tänk när den tiden kommer att hela församlingen kan vara tillsammans en hel söndag! Jag tänkte: det kommer aldrig att gå! Hela församlingen tillsammans en hel söndag! Men vi ser nu hur det har gått! Vi kom att bilda storfamiljer, och vi fick vara tillsammans hela tiden.

1970 träffade jag **Jan Egil**, han kom till ett möte i Maran Ata-templet. Han kom från kyrklig bakgrund, vi började samtala först om dop, för han var inte döpt. När han så blev döpt, upplevde han kallelse att bli ordets förkunnare. Han mötte också budskapet som Arne Imsen från Sverige förmedlade och blev mycket fascinerad.

Efter det att vi gift oss, åkte vi till bibelskolan i Stockholm. En dag kom Jan Egil hem och sa: nu flyttar vi till Stockholm!

-Nej, sa jag, det går inte! Vi har så bra jobb, jag trivs så fint och vill inte flytta till Stockholm. Men en månad senare flyttade vi, det var den första december 1972.

Ni var med på församlingshemmet Johannelund, där vi levde och arbetade tillsammans. Sedan flyttade ni tillbaka till Norge?

-Ja, och där kom vi först till en församling där det blev litet svårigheter när vi förmedlade den här tanken. För de flesta kostade det för mycket att bryta upp ifrån det etablerade. Vi hade ju redan brutit upp och ville inte tillbaka. Men det fanns en grupp människor som upplevde detsamma som vi. De bröt upp med oss, vi köpte

ett hus och bodde tillsammans i en storfamilj. Vi hade inte allt tillsammans den gången. Men en kväll då vi satt och samtalade, kom detta på tal. Varför skulle vi inte ha egendomsgemenskap? I den första kristna församlingen, hade de ju behov av att vara tillsammans och ha allt gemensamt. Och nu lever vi i slutet av tidsåldern. Jesus kommer snart. Vi gick och hämtade alla våra räkningar och alla våra pengar. Vi lade allt på bordet framför oss, och sa: det här är vårt! Och från den stunden har vi haft gemensam ekonomi. Det har inte varit några problem med den frågan. Det har inte varit svårt med egendomsgemenskap, utan en väldig styrka.

När vi möter människor i samhället, kan de fråga: hur kan det där gå? Men det fungerar väldigt bra. Vi har haft både framgång och motgång. Som Paulus säger, jag vet att leva i ringhet och även i överflöd. Till att börja med hade vi svåra ekonomiska problem.

Nu har vi det mycket bättre, Gud såg till oss på ett speciellt sätt. Vi bodde på landet, långt från huvudstaden. Vi hade många barn som började växa upp, och vi bad till Gud om möjlighet för dem att arbeta i vår gemenskap, så att inte samhället fick tag i dem.

Såg ni samhället som ett hot mot barnen?

-Ja, vi vet ju hur det ser ut i samhället i våra dagar. Får de tag i lillfingret, så tar de snart hela personligheten, förvandlar den och gör den gudsfiendtlig. Hela samhället har vänt Gud ryggen. Vi hade haft barnen i hemundervisning och gett dem vad vi ansåg vara viktigt. Vi var väldigt angelägna om att de skulle bevaras i församlingsgemenskapen. Vi hade bott på Hadeland i Brandbu, där vi hade det bra, men nu när barnen växte upp behövde de en utmaning. Så vi bröt upp.

Hur skulle det konkret gå till?

-Vi ville skapa arbetsmöj-

ligheter så att ungdomarna kunde arbeta i församlingsgemenskapen. Inte bara arbeta för sin försörjning, utan arbeta i utgivande evangelisation. Vi bestämde oss för att flytta till Oslo och där försöka etablera oss. Vi började arbeta i Oslo som gatuevangelister och upplevde att vi måste få en fast punkt där. Vi fick tag i ett hus som vi rustade upp, men när det var klart, så skulle det rivas. Då var vi förtvivlade, och ropade till Gud. Han löste vår situation på ett väldigt speciellt sätt med ett nytt hus, och ett stort arbete i Oslo så att vi kunde försörja oss.

Ni hade ju under många år rest runt och sålt korv på marknader. Det betydde väl också väldigt mycket som evangelisationsmöjlighet?

-Ja, vi mötte många människor, och var ett vittnesbörd för dem vi mötte. Men vi blev väldigt utspridda, och upplevde att den tiden var förbi, vi måste få komma samman på ett bättre sätt, och det kunde vi nu genom det nya arbetet.

Hur kom det sig att ni började ett missionsarbete i Rumänien?

-Vi upplevde att vi fått så väldigt mycket, både andligt och materiellt. Norge är ett rikt land, och med den städ-firma vi nu hade, blev inkomsterna stora. Vi ville inte sätta pengar på banken. När vi har nog, måste vi dela med oss åt andra. Vi hade mött några rumäner genom församlingen i Stockholm, och reste på en semesterresa till Rumänien.

Gud är förunderlig. Då vi kom dit, så förstod vi och såg vilka behov som fanns där. Väldigt mycket nöd. Vi förstod att det inte var något infall, utan Guds finger var med. Vi började söka möjlighet att hjälpa någon där. Vi kunde inte språket, vi kunde ingenting, men förstod att

Gud kallat oss dit. Vi köpte ett hus i Rumänien, och började etablera oss där.

När man tänker på mission, så brukar det ju vara så att någon reser ut till ett land utsänd från en församling, men vi är litet annorlunda i vårt sätt att tänka...

Varför är ni det? På vilket sätt?

-Det är *församling*. Allt i vårt liv handlar om församlingen. Och vi tänker att det är *församlingen* som är missionärer. I förhållande till det budskap jag mötte om församlingen som en kropp – alla behövs. Det budskapet har jag haft inom mig i alla dessa år, och jag kommer alltid tillbaka till det. Och nu gör vi så i vår församling att vi alla reser c:a två månader var till Rumänien. Medan några är där, så arbetar de andra för dem. Vi har ett sådant jobb att vi kan hjälpa varandra. Det här är en väldig styrka. Alla har vi varit där, alla har vi sett behoven och det ger oss en väldig nöd i församlingshjärtat. Detta arbetet i Rumänien har utvecklat sig väldigt.

Vi köpte en hel by, Santoma, därför att människorna som bodde där skulle tvingas därifrån utan att ha någonstans att bo. Det var ett stort internationellt företag som ville köpa platsen och riva alla hus. För människorna som bodde där, var soptippen alternativet. Vi hade kommit i kontakt med dem på ett mycket speciellt sätt, och såg nöden där. Så vi bestämde oss för att försöka köpa byn Santoma. Vi gjorde det, och har nu arbetat där sedan 1999. Den sociala standarden där har blivit mycket bättre, och vi kan ju inte bara fortsätta där. Vi har nu utvidgat en del, och det sista vi kommit till, är en by, som heter Tsipar.

Här gör Lill en paus, drar ett djupt andetag och säger:

-Vet du Stina, jag har sett mycket. Jag har varit i Santo

I Pilgrimsskolan och på torget - alltid lika hängivet och aktivt finns Lill med i församlingsarbetet.

Domingo och vet hur folk lever där. Jag har varit i zigenarkvarteren i Rumänien och i Santoma. Men den här platsen är värre än allt annat jag sett. Människorna lever i en sådan fruktansvärd misär. De lever i Europa år 2007. Landet är med i EU. De har jordhus och jordgolv, och nästan inte tak, de har plastskynken. När det regnar – och snöar. Barnen har nästan inga kläder. Vi var där en vacker sommardag när allt var idylliskt, det regnade inte och var varmt. Men på vintern kan det bli 15-20 minusgrader.

Vi vet inte riktigt vad vi ska göra för att hjälpa dem. Vi tänkte bygga en värme-

stuga, men det är för sent detta år, så nu har vi köpt ett stort tält med två kaminer där vi ska elda under vintern så att människor kan komma dit och värma sig.

Vi som lever i välfärdsländerna känner många gånger skuld. Vi har det så bra och blir så försoffade. Men Pilgrimsfolket finner tydligen vägar att hjälpa behovets barn?

-Vi har det väldigt bra, materiellt. Men i Norge finns en väldig nöd. Vi är ofta ute på torgmöte, och att nå norrmän med evangelium är svårt. De är så förstörda, redan från skolan. I norska skolor

får man inte säga att Gud är Gud. När vi kommer med evangelium, vet de inte vad det är. De vet inte vem Jesus är. De har inga begrepp. Det är en fruktansvärd andlig nöd i vårt land. Jan Egil talade under bibelskolan om det stora folkmordet, aborten. Och det är ju ett kompakt mörker i våra länder, både Sverige och Norge. Hur evangelii ljus ska kunna tränga in vet jag inte, men jag vet att det kan.

-Den andliga nöden kan inte vi med våra resurser hjälpa. Vi är helt beroende av att Guds Ande talar till människornas hjärta så att Jesus kan bli verklig. Jesus

säger "han ska ta av mitt och förkunna för er". Han ska förhållbara Jesus så han kan bli verklighet. Det finns ingen annan väg till Gud utom genom Jesus Kristus.

Där märker man åter den här visionen som du alltid förmedlar. Det du upplevde i unga år om församlingen – att göra Jesus synlig på jorden som kropp, men också som den brud som han snart kommer för att hämta. Ser du detta få sin konkretion i missionsarbetet?

-Församlingen är mitt liv. Hade jag inte haft församlingen, så hade jag...

Här avbryter sig Lill, iveren och rörelsen blir för stark. Så återtar hon:

-Församlingen är Jesus på jorden i vår tid. Jag minns så väl att det var någon som skulle undervisa några ungdomar som kom till oss med frågor. Han sa: Ni ska inte se på oss, ni får se på Jesus! Då tänkte jag: om de inte får se på oss, hur ska de då kunna se på Jesus? Församlingen måste bli synliggjord som Jesus i tiden.

Du menar att människorna har rätt att få förvänta sig se Jesus i oss?

-Ja, det har de. Om inte vi har den dimensionen, den tron att vi är Jesus i tiden som de kan se, då blir det svårt. Det blir diffust. Vem är Jesus? Det står om Paulus när han mötte Jesus på vägen mot Damaskus, då sa Jesus: Jag är Jesus, som du förföljer. Och Paulus förföljde församlingen. Så Jesus identifierar sig med sin församling på jorden. Vi är inte färdiga, vi vet inte allt. Men allt eftersom vi lever så lär vi oss. Vi vill göra Guds vilja.

-Bibeln säger att den som vill följa Jesus, han ska bryta upp. Där finns ingen kompromiss. Vill du följa Jesus, så måste du bryta upp, och ta korset på. Och korset är kärlek.

-Om jag ska beskriva mitt liv – för det första handlade det om barnen. Mitt liv blev Pilgrimsskolan. De handlade inte bara om mina barn, men barnen i församlingen. Vi var så lyckligt lottade att vi hade många barn, och vi fick ha Pilgrimsskolan – hemundervisningen – för våra barn tillsammans. Många tycker att jag kastat bort mitt liv. Jag gjorde aldrig någon yrkeskarriär, jag blev hemmamor. Idag är mina barn vuxna, jag får undervisa mina barnbarn. Det är Guds nåd.

-Det är Guds nåd, säger Lill igen, och rösten bryts av rörelse. Så återtar hon:

-Jag tror att Pilgrimsskolan har varit bevarande, men inte frälsande. Man måste själv ta emot Jesus till frälsning. Det går inte uppfostra barn till att bli kristna. Men den dagen valet kommer, så ska de ha en valmöjlighet. De kan välja Jesus. Det är väldigt viktigt.

Idag har vi i vår storfamilj i Norge en ny generation med massor av barn. Och jag har förmånen att få dels vara med i skolan, och dels vara barnvakt. Det upplever jag som en väldig nåd, så det här med yrkeskarriär saknar jag inte. Hade jag fått välja om, så hade jag valt detta liv, säger Lill med stort eftertryck.

Det finns inte många som skulle kunna säga så. Och du Lill, utstrålar verkligen något som jag önskar våra läsare kunde se! Har du kanske en speciell hälsning till dem?

-Jesus kommer snart. Det visar hela världens situation. Det blir allt mörkare i världen. Sök Jesus medan han låter sig finnas, och åkalla honom medan han är nära! Livet med Jesus är så spännande. Det är helt otroligt när du kommer in i detta liv. Men du måste ge dig helt. Inte litet grand, både världen och Jesus. Men om du ger dig helt, så ska du uppleva att det är enormt spännande. ■

GI MEG DEN TRO...

*Gi meg den tro
som velger ildovnen
når "verdensherskeren" vil ha min tilbedelse.
Gi meg den tro
som våger å stå
når menneskene faller ned i redsel
for smerten og heten...*

OG

Gi meg å bli fornøyd med Ditt svar, o, Gud.

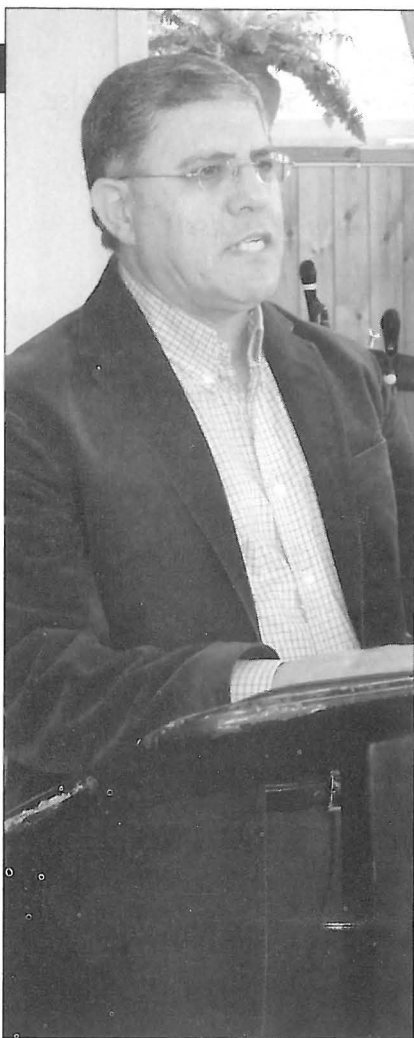
*"Min Gud, som jeg dyrker,
er mektig...",
men det er ditt valg, o, Gud,
om Du vil, er Du mektig.*

*Hva som enn hender;
Gi meg den tro
som aldri vil tilbe "verdensherskeren".*

*Gi meg den tro
som gir visshet om at
"enten jeg lever
eller dør,
hører jeg Herren til!"*

Lill Hafsahl

Med Jesus i stormen

Undervisning av Michael Dakwar

gör oss inte immuna mot problem. Livet är inte förutsägbart. Ena dagen är man frisk, nästa dag sjuk. En kollega till min hustru, som var ung och frisk, åkte ut på picnic med sin man. Plötsligt fick hon stroke och dog inom några timmar. Hur kunde det hända? Vi vet inte. Ena stunden var hon ung och frisk, i nästa ögonblick var hon i en annan värld. Sådant händer både för troende och icke troende. Job sa att människor föds till olycka. Vi har alla mött svårigheter i vårt liv. Kanske på grund av att vi handlat fel, eller gjort felaktiga val. Gud sa åt profeten Jona att göra en sak, men han valde att göra något annat. Gud måste sända en kraftig storm över hans liv för att återföra honom till det uppdrag han fått. Ibland kommer det en storm även när man är i centrum av Guds vilja.

Vi ska nu läsa något som talar om att lärjungarna som gjorde vad Herren bett dem göra, ändå drabbades av en svår storm. De kom i livsfara. Vi läser här:

-En dag steg Jesus med sina lärjungar i en båt och sade till dem: "Låt oss fara över sjön till andra sidan." Och de lade ut. Och medan de seglade fram, somnade han. Men en stormvind for ned över sjön, och deras båt begynte fyllas med vatten, så att de voro i fara. Då gingo de fram och väckte upp honom och sade: "Mästare, Mästare, vi förgås." När han så hade vaknat, näpste han vinden och vattnets vågor, och de stillades, och det blev lugnt. Därefter sade han till dem: "Var är eder tro?" Men de hade blivit häpnade och förundrade sig och sade till varandra: "Vem är då denne? Han befäller ju både vindarna och vattnet, och de lyda honom." (Luk 8:22-25)

Jag vet inte om någon av er varit vid

Galileiska sjön. Den är mycket oförutsägbart. Jag bodde en tid vid denna sjö, och brukade gå på dess stränder. Ibland fick jag vara med om att det plötsligt blåste upp stormvindar. Den storm lärjungarna mötte, var väldigt kraftig. De var inte förberedda på den, de visste inte vad de skulle göra. Flera av dem var professionella fiskare, de kände sjön och hade tillbringat många timmar i båten. De var vana vid att möta stormar. Men bibeln säger att den här stormen var en speciellt kraftig storm, och det faktum att Jesus var med i båten, hindrade inte stormen. Med andra ord kan man säga att det skyddade dem inte från stormen. Det faktum att vi är kristna, hindrar inte att stormar drabbar oss i livet. Även när du tjänar Gud, och gör Herrens vilja, så kan du möta svårigheter i livet. Har du varit skonad från problem hittills, så tacka Gud, men det är bäst att du bereder dig att möta problem.

Ibland, särskilt om Herren älskar dig, kommer du att möta lidande. Som en kärleksfull far, tuktar han sina barn. Jesus Kristus, vår Herre, har inte lovat att vi ska komma till himlen utan att möta lidanden. Låt er inte vilseföras av lärare och predikanter som säger att troende aldrig blir sjuka och aldrig behöver ha problem eller bekymmer. Ett sådant budskap kommer inte från Herren. Herren kan välsigna även de ogudaktiga. Han kan låta även de rättfärdiga drabbas av sjukdom. Om du är välsignad med materiella tillgångar, är det inget tecken på att Gud älskar dig mer än andra. Det står i Matteus femte kapitel att Gud låter det regna över både rättfärdiga och orättfärdiga.

Vi är på väg till vårt eviga hem, som Gud förberett åt oss. En plats utan tårar, utan sorg och bedrövelse. Där ska vi alltid få vara hos Herren. Men än så länge är vi kvar i vårt tillfälliga hem på jorden. Tråkigt nog har vi många problem i vårt jordiska hem. Man öppnar tidningen och lyssnar på nyheter – det finns inget annat än problem och svårigheter. De påverkar inte bara världen omkring oss, utan också oss troende. Det faktum att vi är troende

Jag vet inte vilka svårigheter du har. Jag vet inte vilka lidanden du har mött eller möter. Jag kan inte säga att det blir bättre imorgon, men jag kan försäkra att jag vet vem som har kontroll över morgondagen och han som har kontroll över morgondagen, han kontrollerade också gårdagen och denna dag.

Tråkigt nog så finns det människor som följer Herren med orena motiv. De föreställer sig att han ska ge dem ett liv utan smärta och svårigheter. Jesus talade i slutet av sin bergspredikan med en liknelse. Han talade om två män som byggde hus. En var förståndig, den andre dåraktig. Både den som var vis och den som var oförnuftig tvingades möta en svår storm. Den dåraktige mannen hade byggt sitt hus på sanden, och stormen förstörde hans hus. Men den vise mannen hade byggt sitt hus på klippan. Stormen slog mycket hårt också mot hans hus. Men det stod fast. Skillnaden består i vad husen var grundade på. Vad bygger vi vårt hus på? Bygger vi vårt hus på sand, på illusioner? Eller bygger vi vårt hus på Guds Ords fasta grund? Det har visat sig att de som byggt sitt hus på Ordets fasta grund, aldrig blir besvikna. Det har sagts att Gud bara har en son utan synd, men Han har ingen utan lidande. Alla Guds barn måste möta lidande. Det är Guds väg. Det är Hans metod att rena oss, så vi blir rena som guld. Även aposteln Paulus klagade över att han hade en törntagg i köttet.

I Joh 16 säger Jesus till lärjungarna: I världen lider ni betryck. Men han säger också: var vid gott mod, jag har övervunnit världen. Gör mig till er grund! Förtrösta på mig! Bygg era liv och er framtid på mig, så blir ni inte modfällda när ni möter problem och svårigheter. För det är ett normalt liv för en kristen.

Kriser och svårigheter i våra liv bygger upp vår karaktär och formar oss till vad Gud vill att vi ska vara. Han vill att vi ska bli mera lika Hans egen Sons avbild. Om Guds Son led, varför skulle inte också vi lida? Lidandet för en kristen, är alltså inget oväntat. Var skulle du hamna om

livet med Herren var lekande lätt och enkelt? Jag tror att om vi hade ett bekvämt liv, då skulle ingen av oss vandra med Herren som Han vill. Klaga därför inte när du möter prövningar och svårigheter. Herren tillåter det ibland för att han vill att vi ska mogna bättre i vår tro, så att vår karaktär, vårt kristna liv byggs upp genom kriser. Det är en lektion vi lär av det som hände med lärjungarna där i Galileiska sjön.

Viser hur lärjungarna kämpade mot stormen, medan Jesus sov i båten. De ansträngde sig säkert till sitt yttersta för att tackla stormen, de ville inte störa Herren. Han hade haft en väldigt ansträngande dag, och de tänkte att han behövde vila, de ville inte störa honom.

Herren somnade för att han var trött. Det visar att Jesus var människa som kunde känna som vi. Han kunde känna både sorg och medlidande. Vid ett tillfälle gråter han efter att ha förlorat en nära vän. Här ser vi Honom sovande, för att Han var trött. Det säger mig att han var till 100 % människa. Som människa blev han trött och somnade. Sedan lärjungarna ansträngt sig till sitt yttersta, och inte kunde göra mer, så höll de på att sjunka med båten och gå under. Då ropade de till Herren: Mästare, vi förgås! Hjälp oss, rädda oss! Det var ett uppriktigt rop. När Markus skriver den här berättelsen, står det att lärjungarna sa: Mästare, frågar du inte efter att vi förgås? Bryr du dig inte om det? Är inte det något som också vi upplever ibland. Vi kommer till en punkt i våra liv då vi tycker att Han inte bryr sig om oss. Vi har gjort vårt bästa. Vi har försökt allt vi förmådde. Vi bad om något, men fick något annat. Då sa vi:

Herre, bryr du dig inte? Jag går under! Men bibeln försäkrar oss gång på gång att Herren bryr sig mera om oss än till och med våra egna föräldrar. Bibeln säger att om än min fader och moder överger mig, ska Herren inte överge mig. Vår Frälsare och Herre bryr sig mera om oss än vi tror. Vi tycker kanske att vi är ensamma i livets stormar, men det finns en hand som bär oss.

En annan praktisk lektion vi har anledning komma ihåg, är att *Herren överger aldrig dem som förtröstar på honom*. Han överger aldrig sina vänner. Däremot överger vi honom ofta. Vi kanske förlorar tålmodet, vi vill inte vänta längre, och provar något som inte är efter Herrens vilja. Vi tycker vi har väntat för länge, att Herren inte bryr sig om oss mera och har glömt oss. Men Herren rättar sig inte efter vår tid. För allt under himmelen finns en tid, och även för våra liv. Även den störste troskämpe som levat på jorden, Abraham, fick vänta många år innan löftet gick i fullbordan. Han förlorade tålmodet och försökte göra tingen på sitt eget sätt. Han gjorde misstag.

Men Herrens löfte var fortfarande under fullbordan. Kanske det är Herrens väg med oss ibland, han låter oss prova våra krafter och se att vi inte kan göra något. Han vill att vi ska förlora all förtröstan på vår egen förmåga, och bara se upp till Honom. Kanske han sätter oss i en båt utan fönster. Liksom Noas ark, det fanns bara fönster att se uppåt. Vi får se upp mot bergen, varifrån vår hjälp kommer. Inte se in i mig själv, inte på någon annan människa, men vi får se uppåt. Vi måste förtrösta på Herren. Utan

att förtrösta på Honom kan vi inte vara Honom till behag.

Lärjungarna hade misslyckats med alla sina försök, de ropade i skräck, och Herren vaknade. Med ett ord stillade han stormen. Efteråt sa han till dem, med en vänlig tillrättavisning: var är er tro? Vid andra tillfällen sa han: varför är ni rädda? Det är normalt för en människa att bli rädd under sådana omständigheter. Lärjungarna kunde ha invänt och sagt: vad menar du? Ska vi inte vara rädda när vi håller på att dö? Det är naturligt att vara rädd när det sker katastrofer. Ändå ställde Herren frågan: varför är ni rädda?

Jesus visste varför Han ställde frågan. Vid ett tillfälle sa han: var är er förtröstan, var är er tro? Tror ni inte på mig? Det var för att ni förlorade förtröstan på mig ni blev rädda. Tro, betyder fullständig förtröstan på Herren. Herren själv var tillsammans med dem i båten, och de var ändå rädda. När Jesus vaknade, stillade han stormen. De var förvånade och förundrade. De frågade: vem är han som stillar stormen, vem är han som befäl- ler naturkrafterna så att de lyder? Ordet som används i detta sammanhang om lärjungarna, betyder skräckblandad fruktan, men mer än så, det är fråga om att frukta Herren. De var så fyllda av denna fruktan för Herren, denna förundran, så de inte visste vad de skulle säga.

De utropade: vem är denne, då vinden och stormen och sjön lyder honom? Vem är han, som kontrollerar naturkrafterna? En jude vet att enligt Gamla testamentets undervisning kan ingen ha makt eller auktoritet över naturkrafterna utom Gud. Han är världens skapare, Han är allsmäktig Gud och har auktoritet över sin skapelse. Då ser vi en annan viktig sak här. Jesus är inte bara till 100 % människa, han är också till 100 % Gud. Därför att om Han inte vore Gud, skulle Han inte kunna göra dessa ting. Men Han är Gud som kom för att bo ibland oss därför att han älskade oss och brydde sig om oss och ville inte att vi skulle förgås.

Bibeln säger: "Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås" – *skall icke förgås!* Där ser vi hur mycket Gud bryr sig om oss. Han sände sin egen son att dö för oss med avsikt att föra oss tillbaka till honom, så att vi inte ska förgås. När lärjungarna sa: Herre, vi förgås! sa Jesus: Jag är med er!

Har ni inget förtroende för mig! Herren vill vi ska veta detta, och ha denna för- vissning att när han är med oss behöver vi inte frukta, för han är Gud, den alls- mäktige. Därför hade lärjungarna ingen orsak att vara rädda. Som människa sov Jesus, men som Gud, säger bibeln, slumrar han inte. Hans ögon är ständigt öppna, för han ser till sina barn. Herren var i båten, det fanns ingen chans att bå- ten skulle kunna sjunka. Herren sov, men han hade fortfarande kontrollen. Ibland, när livets stormar kommer, och det ver- kar för oss som om Herren sover och att han inte bryr sig – tro inte att han inte har kontroll över situationen. Om vi tror så, har vi fel. Vi är inte ensamma, vi är inte övergivna. Herren är med oss, han har full kontroll över situationen! Vad Herren vill lära oss är att det spelar ingen roll vad som sker med oss, vilka faror vi möter i livet. Vi har ingen orsak att frukta något, när vi förtröstar på Herren. Han är inte bara vår frälsare, han är också herrarnas

gen och denna dag. Han är värdig vår förtröstan. Han är inte bara vår Frälsare och Herre, han är också vår vän. Jesus sa till sina lärjungar någon dag innan han blev korsfäst: -jag kallar er inte längre tjänare, jag kallar er vänner. Vilket pri- vilegium att få vara Jesu vän! Vår Herre är inte en Gud som vi ska vara rädda för, han befinner sig inte på distans. Han är vår vän och älskar oss mycket. Han vill hjälpa oss, han vill det bästa för oss. Jesus sa: jag har kommit för att de ska ha liv, men inte bara liv, utan ett bättre liv. Vi kanske menar att andra ting skulle vara mycket bättre för oss, men Herren vet precis vad som är bäst för oss. Han säger att allt samverkar till det bästa för dem som älskar honom. Allt – det betyder goda och dåliga ting tillsammans, till syvende och sist samverkar allt detta till det bästa för dem som fruktar och älskar Gud. De som är kallade i enlighet med hans rådslut. Därför säger Jesus: kom till mig, alla som arbetar och är betungade,

Vad Herren vill lära oss är att det spelar ingen roll vad som sker med oss, vilka faror vi möter i livet. Vi har ingen orsak att frukta något, när vi förtröstar på Herren. Han är inte bara vår Frälsare, han är också herrarnas Herre och konungarnas Konung.

Herre och konungarnas Konung. Han är den som har kontroll över allting. Han är auktoritet över allt. Han är den suveräne Herren, och kan göra vad han vill. Han har hela världen i sin hand, därför ska vi inte frukta. David lärde sig säga: -Även om jag vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag intet ont, för du är med mig. Din käpp och stav de tröstar mig.

Aposteln Paulus skriver till romarna: Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom? (Rom 8:32)

Herren kan förse oss med det vi behö- ver, hans arm är inte för kort att hjälpa. Om han gett oss det dyrbaraste han hade, sin egen son, skulle han inte med honom också ge allt du behöver?

Jag vet inte vilka svårigheter och lidan- den du har mött eller möter. Jag kan inte säga att det blir bättre imorgon, men jag kan försäkra att han som har kontroll över morgondagen också kontrollerade gårda-

ni som har svårigheter, oro och problem, kom till mig, så ska jag ge er vila. Ni finner aldrig ro i egen kraft. Men om ni kommer till mig, vandrar med mig, bär mitt ok, så kommer jag att vandra med er. Ni kommer inte att vandra ensamma, jag kommer att vandra med er. Det är ett löfte som Jesus gav sina lärjungar: -Jag ska vara med er intill tidens ände. Jag går till himlen, men jag kommer ändå att vara med er intill tidens ände. Det kan han för att han är Gud. Han kan vara där han vill. Därför sa Jesus: kom till mig, ta på er mitt ok, lär av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat, så ska ni finna ro för edra själar.

Jesus vill inte bara hjälpa oss, han vill undervisa oss. En bra lärare är den som ser till att hans elever får erfarenhet. Jesus lät lärjungarna gå igenom olika erfarenheter i livet så att de blev bättre lärjungar. Men han säger: jag är inte bara

er lärare, jag vill vara er hjälpare. Jag vill vara med er. Och ni ska få vila. Den börda ni bär ska ni inte bära ensamma längre. Jag ska bära den tillsammans med er. Vilken vän vi har i Jesus!

I första kapitlet av andra Korinterbrevet skriver Paulus:

-Lovad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader, barmhärtighetens Fader och all trösts Gud, han som tröstar oss i all vår nöd, så att vi genom den tröst vi själva undfå av Gud kunna trösta dem som äro stadda i allahanda nöd. (2 Kor 1:3-4)

Du kan fråga dig själv: är mina problem verkligen värda all min oro? Kän-

ner du dig ensam? Känner du som om Herren har lämnat dig, som om han inte bryr sig om dig? Jag hoppas de ord du här nåtts av, ska ge dig tröst och försäkras om att Gud fortfarande har kontrollen. Ingenting är för svårt och invecklat för honom. Allt vi behöver göra är förtrösta på honom. Se upp till honom, han har omsorg om oss. Han är vår Fader i himlen. Låt oss ta till hjärtat det Paulus skriver i Filipperbrevet:

-Gören eder intet bekymmer, utan låten i allting edra önskningsar bliva kunniga inför Gud, genom åkallan och bön, med tacksägelse. Så skall Guds frid, som övergår

allt förstånd, bevara edra hjärtan och edra tankar, i Kristus Jesus. (Fil 4:6-7)

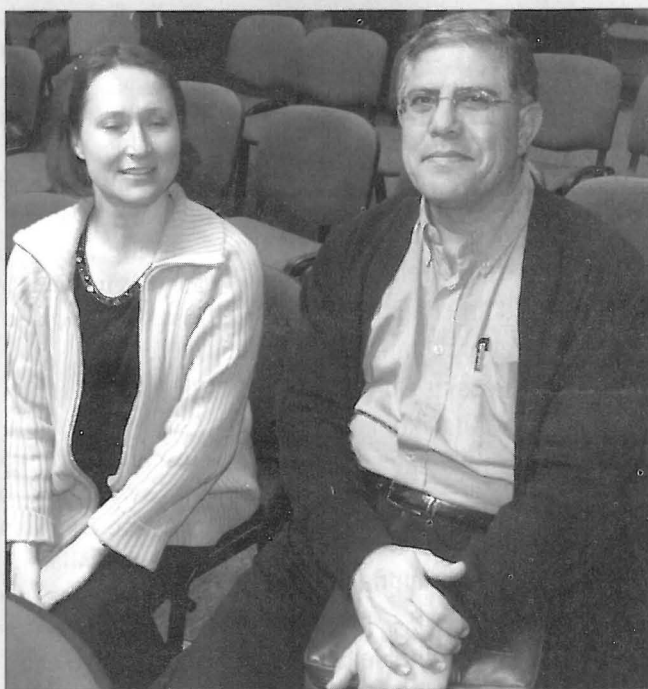
Öppna ditt hjärta för Herren! Du kan komma till nådens tron! Dörren är öppen genom Jesus Kristus, vår Herre. Om du inte är troende, så är denna dörr stängd för dig, så länge du inte tar emot Jesus som din Herre och Frälsare! Du måste genom hans blod bli renad och få förlåtelse för din synd för att kunna komma fram till nådens tron. Jesus har lovat att han aldrig kastar ut den som uppriktigt kommer till honom. Tro på honom, förtrösta på honom, han har det bästa för dig! ■

Michael Dakwar, som för första gången medverkar i tidningen Midnattsropet, föddes i Galiléen 1956. Föräldrarna var arabiska katoliker. Han växte upp i Haifa, och kom där i kontakt med en evangelisk församling, där han blev frälst 1976. Michael reste till en bibelskola, Emmaus college i Chicago, och fortsatte sedan på ett bibelseminarium i Toronto Kanada, där han studerade journalistik och TV-produktion på media-linjen.

Michael återvände till Israel efter tre år och kom i kontakt med OM, där han engagerade sig och även träffade en svenska, **Nina**, som kom att bli hans hus-

tru. Efter bröllop i Jönköping, återvände de tillsammans till Israel och bosatte sig i Jerusalem där han under ett par år arbetade med CBN, en kristen TV-kanal. Efter första Gulfkriget, stängde CBN sitt kontor i Jerusalem. Michael fick då ett arbete som nyhetsredaktör i den största TV-kanalen i Israel där han arbetade i 15 år.

År 2004 flyttade familjen, som nu har två söner, till Stockholm. Michael hjälper till i Rinkeby internationella församling, för det mesta i de arabiska mötena, där han håller bibelstudier. Maranataförsamlingen har under bibelskolan berikats med broder Michael Dakwars trosstärkande förkunnelse.

Nina och Michael Dakwar.

BIBELSKOLAN 2007

Vad innebär det att Jesus kommer?

I Tessonikerbrevet läser vi en uppmaning att trösta varandra med dessa ord. Det är en uppmaning som alltid är närvarande, för i en stund vi inte vet det, ska Jesus komma. Det är en tröst att vi inte vet hur många dagar som ligger framför. Jag tänker också på vad som står i Jakobs brev. Jesus kommer, och det innebär en uppgörelse med orättfärdigheten. Jakob varnar dem som handlat orättfärdigt, de som undanhållit arbetaren hans

lön. Ropet från de orättfärdigas offer har stigit upp till Gud. Så här står det: "Vänta alltså tåligt tills Herren kommer". Det är ett löfte om att Jesus kommer. Det står vidare en maning till församlingen som inte är av denna världen och inte kan tillgodogöra sig denna världens goda, utan väntar på Herren: Var tåligen och styrk era hjärtan, för Herrens ankomst är nära. Det är denna förvisning vi lever i. Herrens ankomst är nära. Detta är vårt hopp och vår tröst, så att vi kan hålla ut. ■

Asta Olausson

Ett himmelskt nasirat

Ulla Näsholm

Johannes Döparen var en Guds speciella nasir. Mitt emellan Gamla och Nya testamentet proklamerade han att Jesus, den Messias Gud utlovat skulle komma. Människor kom i skador för att lyssna till honom i öknen. Guds församling är ett nasirat. Mellan den nuvarande och tillkommande tidsåldern ska den förkunna att Jesus kommer snart!

Vi som anammade befrielsens budskap, vad gjorde vi med det nasirat som blev oss betrott? Att ropa ut att Jesus kommer och med prioriteringar och livsstil visa det, hur har vi förvaltat uppgiften?

Genom alla tider har Gud haft sina redskap, profeterna som å Guds vägnar talar till folket. Varnar, vägleder och hjälper. I Gamla Testamentet kan man på ett särskilt sätt se hur Gud tar ut dessa redskap för att leda sitt folk, påminna dem om Guds trofasthet och nåd och mana till hörsamhet och trohet mot hans vägar.

Det blev ibland så att profetrösterna blev allt färre, eller att de som fanns profeterade vad människor önskade höra. "Allt står väl till och ingen fara är på färde..." Till exempel när folket avvikit från Guds väg och det som borde förkunnas var bättringens och omvändelsens budskap.

Om och om igen sker detta – Gud når

inte fram till sitt folk, därför att de som skulle förkunna hans vilja och väg såg till sitt eget bästa och hellre bar fram budskap som människorna ville höra, än de lyssnade till vad Gud hade att förmedla.

Ingen ville lyssna till Guds dom över dem och maning till bättring och omvändelse. Profettjänsten blev något annat än vad Gud hade ämnat. Korruption fick insteg också bland Guds speciella tjänare profeterna.

För exceptionella tider, eller som Nya Testamentet uttrycker det "farliga" eller "svåra tider" har Gud exceptionella metoder. Det fanns människor som var redo att ställa sig till Guds förfogande, lyssna till hans Ord, förkunna och leva ut det. Nasiren trädde fram.

I 4 Mos 6 kan vi läsa om hur Herren talade till Mose om nasiren och den uppgift han skulle fullfölja.

-Om en man eller en kvinna avlägger ett löfte, ett nasirlöfte, att avskilja sig för HERREN, skall han avhålla sig från vin och starka drycker. Han får inte dricka någon syrad dryck av vin eller någon annan syrad stark dryck. Han får inte dricka druvsaft, och inte heller äta druvor, vare sig färska eller torra. Så länge hans nasirtid varar, skall han inte äta något som kommer från vinstocken, inte ens dess kart eller späda skott. (4 Mos 6:2-4)

Nasiren fick heller inte komma i kontakt med någon död.

-Så länge han är avskild för HERREN, får han inte komma nära en död kropp. (v. 6)

Prästerna avföll, och som i Elis fall då hans söner levde ett liv som inte var till Guds välbehag, varnade han dem icke, utan slätade pliktskyldigast över när människor påtalade detta:

-Gör inte så, mina söner! Det är inget gott rykte jag hör, det som sprids bland Herrens

folk. (1 Sam 2:24)

Och i vers 17 läser vi:

-De unga människors synd var mycket stor inför Herren, eftersom folket därigenom lärde sig att förakta Herrens offer.

Det är ett exempel på hur först prästtjänsten korrumpades men sedan också profettjänsten.

Från Klag 2:14 står det om profeterna:

-Dina profeters syner var falska och dåraktiga. De uppenbarade inte din missgärning för dig för att göra slut på din fångenskap. Det budskap de förkunnade för dig var falska och förförande.

Det var tid för Gud att sända nasiren.

Det kunde vara man eller kvinna, det kunde vara för en särskild tid eller en särskild uppgift eller det kunde också vara för hela livet.

Dessa människor hade föreskrifterna i 4 Mos att leva efter. De kunde inte leva ett liv som alla andra, de måste avstå från vissa saker, man skulle kunna skilja dem från andra människor. Vers 6 säger:

-Så länge han är Herrens nasir, skall han icke nalkas någon död.

Varför gick ni ut?

Johannes Döparen var en Guds nasir, han var på ett särskilt sätt utvald att förkunna att Jesus skulle komma. Då skulle han förkunna Guds rike och befria sitt folk. Det löftet hade människorna väntat skulle uppfyllas och så kom Johannes Döparen för att förkunna att nu var tiden inne.

Johannes Döparen stod mitt emellan Gamla och Nya Testamentet när han förkunnade sitt budskap.

Så sattes han i fängelse och därifrån sände han sina lärjungar till Jesus.

-Johannes fick i fängelset höra talas om Kristi gärningar. Han sände då bud med sina lärjungar och frågade honom. "Är du den som skulle komma eller skall vi vänta på någon annan?"

Jesus svarade dem: "Gå ut och berätta för Johannes vad ni hör och ser: Blinda får sin syn, lama går, spetälska blir rena, döva hör, döda uppstår och för fattiga predikas glädjens budskap.." Och salig är den som inte tar anstöt av mig. (Matt 11:2-6)

När Johannes lärjungar hade gått började Jesus tala om Johannes. Han säger:

-Vad gick ni ut i öknen för att se? Ett strå som vajar för vinden? Om inte, vad gick ni ut för att se? En man i fina kläder? Se, de som bär fina kläder finns i kungapalatsen. Men vad gick ni då ut för att se? En profet? Ja, det säger jag er: Han är ännu mer än en profet. Det är om honom det står skrivet: Se, jag sänder min budbärare framför dig och han skall bereda vägen för dig. (Matt 11:7-10)

Människorna kom i skaror för att lyssna till Johannes Döparen. De gick ut till honom i öknen för att höra honom tala om att nu hade tiden kommit för löftets uppfyllelse. Messias hade kommit. Många lät sig också döpas av Johannes. Det var ett bättringens dop och visade att de ville vara redo att ta emot Jesus som sin Messias.

Bibeln säger senare att Jesus kom till sitt eget, men hans egna tog inte emot honom. Hur kunde det vara så? Rörelsen runt Johannes var stor, det var många som lyssnade till budskapet och ville bereda sig att ta emot Jesus.

Men vad säger Jesus? I Matt 11:7 frågar Jesus: "Varför gick ni ut i öknen?" Varför kom människor för att höra honom predika? Det verkade som de gjorde budskapet till sitt, att de verkligen ville ta emot Jesus som den Gud hade sänt.

Vad var orsaken att de samlades omkring Johannes? Det verkade motsägelsefullt och Jesus ställer dem mot väggen. Var det ett rör som drivs hit och dit, ni ville se? Var det nyfikenhet, nåt nytt för dagen, ett budskap som lät bra, men inte fick konsekvenser i deras liv?

Eller var det kanske en människa klädd i fina kläder de ville se? De finns ju i kungapalatsen och inte i öknen.

Jesus gick tillrätta med dem och frågade vidare: Var det en profet ni ville se? Ja, ännu mer än en profet var han. Han

var utsänd för att förbereda Jesu ankomst till sitt folk. Under hela sitt liv skulle han vara en Guds nasir. Människorna lyssnade till hans förkunnelse om befrielse och beredde vägen för Jesus Kristus, den Gud sänt till sitt folk.

Till synes tog människor emot, de kom i skaror för att lyssna och ta emot den nya tid som var i analkande. Guds löfte skulle uppfyllas. De skulle befrias från ockupationsmakten, de skulle få den frihet de längtat efter. Det var kanske så de funderade, men de hade inte någon känsla av att de i sitt politiska tänkande valde bort Guds erbjudande till dem. Var fanns de som i öknen lyssnat till Johannes, låtit sig övertygas att tiden var inne för Guds uppfyllelse av löftet om Messias?

Mellan två tidsåldrar

Guds församling är ett nasirat. Ställd mellan två tidsåldrar, den nuvarande och den tillkommande, ska den ropa ut Jesu ankomst.

Som nasiren levde ett annat liv än andra av Guds folk, både präster, profeter och "vanliga troende" ska församlingen leva ett annat liv än folk i allmänhet, ja också mera avskilt än präster och profeter också idag.

Varför gick vi ut? Nya Testamentets troende, vi som upplevt försoning och frälsning genom Jesus Kristus, vi som lyssnat till budskapet om att tiden var inne för Hans tillkommelse. Befrielsens och frihetens budskap som nådde oss – Jesus kommer, gå ut och möt honom!

Fick det konsekvenser, innebar budskapet om att Jesus skulle komma tillbaka på skyn för att hämta de som tror på honom någon ändring i livsstil och förhållningssätt till Guds löften, eller var det bara en tillfällig rörelse, något av övergående karaktär som tonade bort och gav plats för andra influenser och intryck?

Sådana tider, eller farliga tider talar bibeln om och nämner om hur människorna ska vara i den sista tiden. Kärleken skall kallna hos de flesta, människor skall älska vällust mer än Gud, säger bibeln.

Gud har nasiren, sin församling, som han vill använda idag.

Vad gjorde vi med det nasirat vi blivit betrodde med när vi lyssnade och bejakade budskapet om att Jesu kommer tillbaka? Han kommer snart!

Nasiren fick inte komma i kontakt med en död kropp, säger Mose i 4 Mos när han överlämnade de regler eller direktiv som gällde för den som på ett särskilt sätt ville gå in i nasirens tjänst.

Döden, var det så en anhörig eller nära vän som drabbats, fick nasiren inte komma i kontakt med. Blev det ändå så, måste nasiren renas, förnyas i sitt uppdrag och invigas på nytt till tjänst.

I Matt 13 framställde Jesus en liknelse:

-Himmelriket är likt ett snäpaskorn, som man tar och sår i sin åker. Det är minst av alla frön, men när det har växt upp är det störst bland alla köksväxter och blir som ett träd, så att himlens fåglar kommer och bygger bo i grenarna. (vers 31-32)

Exemplen från Jesu undervisning talar om en mutation – en växt blir ett träd, något helt annat än det var från början. Himmelens fåglar bygger bo i grenverket, vilket inte är möjligt i en liten växt.

Det blir något helt annat än det var från början.

Bibeln talar om en annan Kristus, ett annat evangelium.

I 1 Tess 1:3 säger Paulus:

–..vi tänker ständigt på er gärning i tron, ert

Forts sid 29

DANIEL

-Förtröstan på Gud

Bibelstudium av
Emanuel Johansson

Jag har läst en bok i Bibeln som jag vill dela med mig av. Mycket av det är så aktuellt, och därför vill jag ytterligare påminna om det. Det är Daniels bok.

Daniels bok kan man säga är Gamla Testamentets Uppenbarelsebok. Där finns syner och profetior. En hel del har gått i uppfyllelse, men det finns också en del som fortfarande väntar på sin fullbordan. När vi läser Daniels profetior, förstår vi att mycket av det han skrev handlar om den tid vi lever i – den sista tiden.

Daniel var jude, och blev bortförd till Babylon när han var en ung pojke. Det läser vi om i första kapitlet.

-Kungen befälde sin förste hovmarskalk Aspenas att han av Israels barn skulle låta hämta unga män av kunglig släkt eller av förnäm börd, sådana som inte hade något kroppsligt lyte utan var vackra att se på. De skulle kunna tillägna sig all slags lärdom, vara kloka, ha lätt för att lära och

vara dugliga att tjäna i kungens palats. De skulle få undervisning i kaldeernas språk och litteratur. Kungen bestämde åt dem en viss tilldelning för var dag av sin egen mat och av det vin han själv drack. Han befälde att man skulle lära upp dem i tre år för att de därefter skulle tjänstgöra hos kungen.

Många skulle hämtas och få lära sig tjänstgöra i kungens palats, men några personer utmärkte sig mer än de andra, bl a Daniel, dessutom Sadrak, Mesak och Abed-Nego. Det här var unga människor.

Det som var speciellt med Daniel och hans kamrater var att de fick komma till ett palats för att lära sig bli tjänare åt kungen. Daniel och dessa tre, hade redan identifierat sig med vad de lärt sig i sitt land. De var fast inriktade och hade tro på sin Gud. De hade lärt sig vem de tillhörde, hade en säker övertygelse om vilka de var och vem som var deras Gud. Här sätts deras tro på prov. Tyvärr ser vi

att de flesta av judarna anpassade sig helt efter de nya förhållandena; de anpassade sig efter den nye kungen och började äta samma mat och blev likadana som folket runt omkring.

Men vi läser om Daniel:

-Men för Daniel var det angeläget att inte oreña sig med kungens mat eller med vinet som han drack, och han bad förste hovmarskalken att han inte skulle tvingas oreña sig. (Dan 1:8)

Daniels tro på Gud fick genast konsekvenser. Eftersom han visste vem som var hans Gud och vem han tillhörde, vågade han fatta detta beslut att inte bli likadan som de andra. Här kan vi dra paralleller till vår tid. Det finns krafter som vill göra anspråk på oss, som vill tala om hur vi ska handla, hur vi ska tänka och vara. Då är det viktigt för oss att ha en stark identifikation: vem är det vi tillhör, vem är vår Gud? Vi ska naturligtvis söka vår identitet i Gud. Det får vi i hans Ord. Vi ska låta Guds ord forma oss, och låta hans tankar bli våra tankar. Det är lätt att låta sig formas av alla andra här i tiden. Vi måste komma ihåg att vi vandrar här som främlingar och gäster. Vår identitet kan vi inte finna i världen, den måste vi söka hos Gud.

Det pågår ett krig mot din själ. Det finns krafter och makter som vill ta din själ i anspråk. I vanliga krig mellan olika riken i världen är det viktigt att ha kanoner och vapen, men det är ännu viktigare att utkämpa kampen på informationsplanet, med propagandaapparater som an-

vänds för att påverka. Om man vinner ett krig på informationsplanet, så har man redan segern i sin hand. Den metoden använder sig djävulen av i våra dagar för att komma åt oss. Vart vi än vänder oss i världen och varje dag utsätts våra sinnen för propaganda, för att vi ska vända oss bort ifrån Gud och istället följa krafter som drar oss ner i synd och fördärv.

I vårt samhälle är det inte bara media som påverkar, utan i skolan får barnen lära sig att inte tro på Gud. De förebilder som presenteras i media är ett liv i ogudaktighet, borta från Gud. Vänder man sig till kristenheten, så möter man ofta kyrkor som välsignar synden och konserverar människan i sitt syndiga tillstånd. Petrus använder i sitt första brev det här uttrycket om *krig mot själen*:

-Mina älskade, jag uppmanar er som främlingar och gäster att hålla er borta från de köttsliga begären som för krig mot själen. (1 Petr 2:11)

Dessa ord går raket emot vad vi kan läsa i tidningar och möter i det dagliga livet. Vi uppmanas där att bejaka de krafter som finns i människorna och uppmuntras mycket av allt informationsflöde idag. I Bibeln läser vi en uppmaning att hålla stånd emot djävulen och vinna seger över de köttsliga begären. Det står också att vi är främlingar och gäster i världen. I föregående kapitel läser vi under rubriken "Ni ska vara heliga":

-Spänn därför bältet om livet och var vakna och sätt ert hopp helt och fullt till den nåd som skall komma er till del, när Jesus Kristus uppenbaras. Som lydnadens barn skall ni inte styras av de begär som ni tidigare levde i när ni ännu var okunniga. Nej, liksom han som har kallat er är helig, skall ni föra ett alltigenom helgat liv. Det står skrivet: *Ni skall vara heliga, ty jag är helig*. Om ni ropar "Fader" till honom, som opartiskt dömer var och en efter hans gärning, så vandra här i gudsfruktan under er tid som främlingar. Ni vet ju att det inte var med förgängliga ting, med silver eller guld, som ni blev friköpta från det meningslösa liv ni ärvt från era fäder, utan med Kristi dyrbara blod, som med blodet av ett lamm utan fel och lyte. Han var utsedd redan före världens skapelse men har i dessa sista tider uppenbarats för er skull, ni som genom honom tror på Gud, som uppväckte honom från de döda och gav honom härlighet, så att er tro och ert hopp står till Gud. (1 Petr 1:13-21)

Vi måste ha vår identitet, vår början och vårt ursprung i vad Jesus gjort för oss. Han har köpt oss med sitt eget dyra blod, och vi tillhör honom. På grund av detta tillhör vi ett nytt folk, och vi vandrar här som främlingar, i gudsfruktan.

Det handlar om att likbildas med Jesus. Detta innebär naturligtvis att vi avskiljer oss mer och mer från världens sätt att leva och vandra.

I Daniels bok ser vi vilka konsekvenser det får att hålla sig till Gud. Bibeln säger hur vi ska förhålla oss till överheten och till de världsliga rikena. Daniel blev använd i Babel. Han blev till välsignelse för det rike där han var. I Romarbrevets trettonde kapitel står att man ska underordna sig överheten, för den är satt som tjänare och har svärdet som Guds tjänare att döma de onda för deras gärningar. Det här är ganska enkelt att förstå. Buden säger: Du ska inte stjäla och du ska inte döda. Dessa bud är i enlighet med de flesta rikens lagar. Det innebär fängelse och straff för den som begår sådana brott. På det viset är överheten god. Den påverkar människor att inte göra onda handlingar. Överheten

-Men för Daniel var det angeläget att inte orena sig med kungens mat eller med vinet som han drack...

är satt att vara Guds tjänare, men den har alltid en tendens att göra sig själv till Gud. Den vill placera sig i Guds ställe. Vi ser många gånger i historien att detta har skett, det ser vi också idag. Efter det att anden blivit utgjuten, fick apostlarna utstå förföljelse. De predikade ordet, men den tidens överhet, den som de egentligen skulle underordna sig, förbjöd dem att vidare tala i Guds namn. Då trädde Petrus och Johannes upp och sa:

-Döm själva om det är rätt inför Gud att lyda er och inte Gud? Vi för vår del kan inte tåla med vad vi har sett och hört. (Apg 4:19-20)

Här kom överheten i konflikt med vad Gud hade sagt att lärjungarna skulle undervisa och tala i Jesu namn. Det finns flera exempel på detta också i Daniels bok. I tredje kapitlet lät kung Nebukadnessar göra en staty av guld. Alla måste falla ner och tillbe den här bildstoden. Men så läser vi om Sadrak, Mesak och

Abed Nego, som vägrade lyda kungens befallning. Kungen blev vred, och förde fram dem för att kasta dem i den brinnande ugnen. Så länge det handlar om att inte stjäla, att inte mörda – ja, att överhetens lag är i överensstämmelse med Guds vilja, då ska vi underordna oss. Men så fort överhetens tankar, lagar och förordningar går emot Guds vilja, så står Guds vilja högre. Vi kan inte acceptera, vi kan inte ta emot direktiv som går emot Guds vilja. Dessa män stod fasta i sin tro, och var villiga att gå i döden för sin tro. Vi ser hur underbart Herren griper in, och förstår att Nebukadnessars makt var begränsad, därför att det fanns en som stod över alla mänskliga maktkonstellationer. Gud räddade Sadrak, Mesak och Abed-Nego.

En annan intressant historia handlar om den dröm kung Nebukadnessar själv berättar om i Daniels fjärde kapitel. Nebukadnessar hade en dröm om ett stort och väldigt träd. Det var högt, räckte upp till himlen. Lövverket var vackert och det bar frukt. Men så kom en helig väktare ned från himlen och med hög röst ropade han: hugg ned trädet, hugg av grenarna. Det blev bara en stubbe kvar i jorden. Det här handlade om kungen själv. Han fick en varning från Gud, så att han skulle ödmjuka sig och inte förhäva sig mot himlens Gud. Det står om att Daniel uttydde drömmen för kung Nebukadnessar: du ska bli som ett djur, äta gräs som en ox och fuktas av himlens dagg. Det skulle ske för att kungen förhävde sig, och inte ödmjukade sig under Gud. Men så sa Daniel till kungen: "Därför, o konung, låt mitt råd behaga dig: Gör dig fri från dina synder genom att göra gott och från dina missgärningar genom att vara barmhärtig mot de fattiga, om din framgång skall bestå." (Dan 4:26)

Daniel såg en möjlighet för kungen att ta varning av synen och ödmjuka sig. Men det står vidare:

-Tolv månader senare, när kungen en gång gick omkring på taket av det kungliga palatset i Babel, tog han till orda och sade: "Se, detta är det stora Babel som jag har byggt upp till ett kungavälde genom min krafts styrka, min härlighet till ära!" Medan ordet ännu var i kungens mun kom en röst från himlen: "Till dig, kung Nebukadnessar, skall det sägas: Ditt rike har tagits ifrån dig. Du skall stötas ut från människorna och tvingas bo bland markens djur och äta gräs som en ox. Så skall sju tider gå fram över dig, till dess att du har insett att den Högste råder över människors riken och ger dem åt vem han vill." I samma ögonblick gick det ordet i uppfyllelse på

Nebukadnessar. Han stöttes ut från människorna och måste äta gräs som en oxe. Himlens dagg fuktade hans kropp till dess att hans hår växte och blev som örnfjädrar och till dess att hans naglar blev som fågelklor. Men när den tiden hade gått lyfte jag, Nebukadnessar, upp mina ögon till himlen och fick tillbaka mitt förstånd. Då lovade jag den Högste, jag prisade och ärade honom som lever i evighet. Hans välde är ett evigt välde, hans rike varar från släkte till släkte. Alla som bor på jorden räknas för intet, han gör vad han vill med himlens här och med dem som bor på jorden. Ingen kan stå emot hans hand eller säga till honom: "Vad är det du gör?" (Dan 4:26-32)

Nebukadnessar fick uppleva den djupaste förnedring för att han förhävde sig och gjorde sig själv till Gud och sa: det här har jag byggt genom min krafts styrka, min härlighet till ära!

Om vi då jämför med det rike där vi nu lever – kan vi säga att vårt samhälle är Guds tjänare? Är det inte så att vi vet och upplever varje dag, hur Guds ord förtrampas, hur Gud förnekas och hur man förhäver sig över hans ord? Jag tror att vi kan dra en parallell här. Vårt lands styresmän har övergått från att vara en tjänare till att förhäva sig och göra sig själva till Gud. Samtidigt förstår vi av denna text och de exempel vi läser i Bibeln, att ett rike kan inte handla så utan att få uppleva konsekvenserna av det. Människan är människa, den makt vi kan ha i världen är temporär, och det är bara så länge Gud tillåter. Den som har den slutgiltiga kontrollen är himmelens Gud, han som har all makt i sina händer, han som är konungarnas konung och herrarnas Herre. Därför är det så viktigt för oss att veta vilket rike vi tillhör; att vi inte blir en del av ett rike som är i uppror mot himmelens Gud.

När Nebukadnessars tid var förbi, blev Belsassar kung.

-Kung Belsassar ordnade en stor festmåltid för sina tusen stormän och drack vin med dem. När Belsassar var påverkad av vinet, befälde man att man skulle bära in de kärl av guld och silver som hans far Nebukadnessar hade tagit ur templet i Jerusalem. Ur dem skulle sedan kungen och hans stormän, hans gemåler och bihustrur dricka. Då bar man fram guldkärlen som hade tagits ur templet i Jerusalem, och kungen och hans stormän, hans gemåler och bihustrur drack vin ur dem. Medan de drack prisade de sina gudar av guld och silver, av koppar, järn, trä och sten. I samma stund visade sig fingrar som av en människohand, som skrev på den vitkalkade väggen mitt emot den stora ljusstaken i kungens palats, och kungen såg handen som skrev. Då blev kungen

blek och fylldes av oroliga tankar, så att han blev alldeles knäsvag och benen vek sig. Och kungen ropade med hög röst och befälde att man skulle hämta besvärjarna, kaldeerna och stjärntydarna. Kungen sade då till de vise i Babel: "Den som kan läsa denna skrift och ge mig dess uttydning skall bli klädd i purpur, och guldkedjan skall hängas om hans hals, och han skall i makt vara den tredje i riket." Då kom kungens alla vise in, men de kunde varken läsa skriften eller tyda den för kungen. Kung Belsassar blev då ännu mer förskräckt. Färgen vek bort från hans ansikte och hans stormän var bestörta. Men när kungens mor fick höra vad kungen och hans stormän hade sagt, begav hon sig till salen för festmåltiden. Där tog hon till orda och sade: "Må konungen leva för evigt! Låt

-I min syn om natten såg jag, och se, en som liknade en människoson kom med him- lens skyar...

inte dina tankar förskräcka dig och låt inte färgen vika bort från ditt ansikte. I ditt rike finns en man, i vilken heliga gudars ande är. I din fars tid visade han sig ha insikt och förstånd och vishet likt gudars vishet. Din far, kung Nebukadnessar, satte honom främst bland spåmännen, besvärjarna, kaldeerna och stjärntydarna. Detta gjorde din far, kungen, eftersom Daniel, som kungen gav namnet Beltesassar, hade en enastående ande, klokhet, förstånd och skicklighet att uttyda drömmar och lösa gåtor och reda ut invecklade ting. Sänd därför efter Daniel. Han kommer att ge uttydningen." När Daniel hade förts till kungen sade denne: "Du är ju Daniel, en av de judiska fångar som min far, kungen, förde hit från Juda. Jag har hört sägas om dig att gudars ande är i dig och att du har visat dig ha insikt och förstånd och utomordentlig vishet. Nu är det så att de vise och besvärjarna har förts hit till mig för att läsa denna skrift och tyda den för mig, men de kan inte tyda den. Men om dig har jag hört att du kan ge uttydningar och reda ut invecklade ting. Om du kan läsa skriften och säga mig vad den betyder skall du bli klädd i purpur, och guldkedjan skall hängas om din hals och du skall i makt vara den tredje i mitt rike." Då sade Daniel till kungen: "Behåll dina gåvor och ge dina belöningar åt någon annan. Jag skall ändå läsa skriften för konungen och ge uttydningen (Dan 5:1-18)

Kungen hade handlat på ett sådant sätt att Daniel inte ens ville ha hans belöningar. Han tyckte att kungen fick behålla gåvorna. Här ser vi hur kungen drar ner i smutsen, i avgudadyrkan det som är heligt. Är det inte detta vi också får vara med om idag. Kraven kommer. De kristna tvingas vara med och välsigna synden i dess mest perversa yttringar. Det är fruktansvärt.

När Belsassar var påverkad av vinet befälde han att de heliga kärnen skulle bäras in. Många ursäktar vad de gjort med att de varit påverkade, onyktra och inte kunnat ta ansvar för sina handlingar. Jag var inte vid mina sinnens fulla bruk!

För Gud var det ingen skillnad. Det Belsassar gjort, var han ansvarig för. Vi kan inte skylla på att vi varit påverkade av det ena eller andra; och inte hade möjlighet att se klart. Vi har ett oerhört ansvar för vad vi tar in och låter oss påverkas av. Visst var det så att Belsassar hade inte fattat detta beslut om han inte varit berusad av vin, men han hade låtit sig berusas av vinet, och i sitt druckna tillstånd var det lättare för honom att fatta ett så fruktansvärt beslut. Vi behöver Guds Ord för att kunna se klart och vara nyktra i vår tid.

Det är många som inte vågar ta till sig Guds Ord som det är. Det är lättare att se mellan fingrarna om man inte har Guds ord, om man är berusad av tidens olika drycker.

Daniel uttydde skriften på väggen:

-Så lyder den skrift som är tecknad här: *Mene mene tekel u-farsin*. Detta är uttydningen av den: *Mene* betyder: Gud har räknat ditt rikets dagar och gjort slut på det. *Tekel* betyder: *Du är vägd* på en våg och funnen vara för lätt. *Peres* betyder: Ditt rike är delat och givet åt meder och perser." Då befälde Belsassar att man skulle klä Daniel i purpur, att guldkedjan skulle hängas om hans hals och att han skulle utropas till den tredje i riket. Samma natt dödades Belsassar, kaldeernas kung. Och modern Darejaves tog emot riket när han var sextiotvå år. (Dan 5:25-31)

Profetian gick alltså direkt i uppfyllelse, och kungens rike fick ett brutalt slut och kungens liv ändades. Vad tror ni väntar vårt samhälle, som så markant och tydligt har vänt sig i uppror mot Gud och hans ord, som inte fruktar Gud, utan använder Guds namn i de mest fruktansvärda sammanhang? Vi kan läsa också om det i Babel, och slutligen titta litet på synen som Nebukadnessar hade i andra kapitlet, då han såg en staty som vi vet åskådliggör de olika världsriken. Det handlar också om det sista världsriket,

som är av järn och lera. Daniel uttydde: -Att tårna på fötterna delvis var av järn och delvis av lera betyder att riket skall vara delvis starkt och delvis svagt. Att du såg järnet vara blandat med lerjord betyder att människor skall blanda sig med varandra genom giftermål men att de inte skall hålla samman, lika lite som järn kan förenas med lera. (Dan 2:42-43)

Är inte detta en direkt profetia om vår tid? Det har väl aldrig funnits någon tid där människor upprättar så många konstiga förbindelser, men ändå kan man inte hålla samman. Vart och vartannat äktenskap slutar med skilsmässa. Det måste bero på den människosyn som råder i samhället idag. Det här tror jag handlar om vår tid. Då vi läser om alla dessa riken, så kan vi i historien konstatera att de har passerat revy under historiens gång, och av dessa profetior förstår vi att vi lever i det sista riket:

-Men i de kungarnas dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike som aldrig i evighet skall förstöras och vars makt inte skall överlämnas till något annat folk. Det skall krossa och göra slut på alla dessa andra riken, men själv skall det bestå för evigt. Du såg ju att en sten revs loss från berget, men inte genom människohänder, och att den krossade järnet, kopparn, leran, silvret och guld. Den store Guden har nu uppenbarat för konungen vad som skall ske i framtiden, och drömmen är sann och uttydningen tillförlitlig. (Dan 2:44-45)

Här ser vi vilken framtid som väntar de riken i världen som vänt sig i uppror mot Gud. Här läser vi också om att Guds rike

kommer att bestå för evigt. I synen såg vi hur en liten sten revs loss från berget, men inte genom människohänder, och det är vad Guds rike kan liknas vid. I Nebukadnessars perspektiv så var hans rike ett guldrike, men Guds rike var en liten grå sten, men som ändå krossade alltsammans och kommer att bestå för evigt. Frågan är vilket rike vi tillhör. Daniel såg detta rike själv i en annan syn och där såg han inte Nebukadnessars rike som ett guldrike, utan han fick se rikena i dess rätta karaktär. Han såg de olika vilddjuren. Dessa riken liknade vilddjur. Jag vill avsluta med att läsa om Guds rike. Vi läser om den Gamle, vars kläder var snövita och hår som ren ull. Hans tron var av eldslågor. Böcker öppnades, och han dömde:

-I min syn om natten såg jag, och se, en som liknade en människoson kom med himlens skyar, och han närmade sig den Gamle och fördes fram inför honom. 14 Åt honom gavs makt och ära och rike, och alla folk och stammar och språk måste tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde som inte skall ta slut, och hans rike skall inte förstöras. (Dan 7:13-14)

Är du medborgare i Guds rike, då väntar en framtid underbar i gemenskap med himmelens Gud. Är vi medborgare bara i det rike som vänt sig till uppror mot Gud, då väntar en fruktansvärd framtid.

Tack Jesus Kristus att du hjälper oss vara nyktra i den tid vi lever i. Tack för frälsning, tack att vi får söka vår identitet hos dig, i ditt frälsningsverk. Amen. ■

Det himmelska nasiraret *(forts fr: sid. 25)*

arbete i kärleken och uthållighet i hoppet.

Vi kan också läsa om "döda gärningar" och bibeln varnar för dem. Kärleken skall kallna hos de flesta, såg vi nyss. Ändå talas det, också i kristna sammanhang mycket om kärlek. I världsliga sammanhang ges kärleksbegreppet ofta ett snedvridet, onaturligt innehåll, eller stannar vid att handla om kärleken till sig själv.

I kristna församlingar finns en annan form av kärlek till sig själv – det talas ofta om självförverkligande! Bibeln talar om att ge sitt liv och förverkliga Guds vilja, med Jesus som förebild och exempel!

Jesus kommer

Johannes Döparen fängslades och dömdes till döden.

Den första församlingen förföljdes både av sina fromma landsmän som inte såg Jesus som den Messias som Gud utlovat, och av hedningar som exempelvis inte tolererade att Jesus Kristus bekändes som Herre, då kejsaren själv krävde tillbedjan av sina undersåtar.

Den sista tidens församling, om den följer sin Mästare, möter kanske samma öde som han.

Jesu lärjungar blev "ett skådespel" för världen säger bibeln. Jesus hade sagt: "Mitt rike är icke av denna världen..."

Vi som lyssnat till befrielsens och frihetens budskap, förstått att Jesus kommer snart, vart förde oss detta budskap, hur handlade vi?

Det nasirat vi betroddes med – förkunna att Jesus kommer – hur förvaltade vi uppgiften? Vill vi göra som bibelordet manar: Gå utanför lägret och bära hans smälek? (Hebr 13:13)

Om någon vill... står det angående nasirlöftet. Vill du ta till dig löftet, avskilja dig för Herren och göra hans vilja? Det handlar om att leva på ett annat sätt än "den vanliga hopen" av människor... Avstå från det som för andra är både normalt och legitimt – rent av eftersträvarvärt och föredömligt. Så länge vår nasirtid varar måste vi leva avskilda från världen och allt vad den representerar.

Det himmelska nasiratets tid – församlingens tidsålder går med hast mot sitt slut. Jesus kommer för att hämta de som hör honom till. Maranata – Jesus kommer! ■

BIBELSKOLAN 2007

Vi älskar Jesu tillkommelse!

Doris Diaz

Naturligtvis älskar vi Jesu tillkommelse, för vi vet att han är nära. Allt har redan gått i fullbordan av det som skulle ske innan. Vi väntar bara timmen för hans ankomst. Vi ska bli förhålligade när han uppenbaras för att hämta sin församling. Och jag är en del av denna församling. Min vän, du som läser detta: det finns fortfarande tid att omvända dig, så du inte

går förlorad. Kanske detta är det enda tillfället du får. Det kanske inte ges något annat tillfälle. Sök frälsningen, så att också du får uppleva den glädje jag har. Jesus Kristus älskar oss, och han vill inte att någon ska gå förlorad. Därför: kom, omvänd dig och sök Jesus, för han kommer snart. Han står vid dörren, och han är vår Frälsare! ■

Möten från bibelskolan 2007

❑ 071009 12.00 Stig Andreasson "Den yttersta tidens vedermöda" ❑ 18.00 Stig Andreasson "Tusenårsriket" ❑ 071011 12.00 Emanuel Johansson. "Lärjungaskapet - lämna allt" ❑ 18.00 Robin Widén "Född in i Guds rike" ❑ 071012 12.00 Michael Dakwar "Jesus och Guds rike" ❑ 071014 15.00 Hans Lindelöw "Noa och hans uppdrag" ❑ 071016 18.00 Tage Johansson "Tre kristendomstyper" ❑ 071018 18.00 Jan Egil Hafsahl "Lärjungaskapet" (Luk 14-17) ❑ 071019 12.00 Varghese Thomas. "Himmelrikets principer"	❑ 071021 11.00 Hans Lindelöw "Ett hängivet hjärta" ❑ 071024 12.00 Roger Lindroos "Lärjungaskap: Följa Jesus" ❑ 071025 12.00 Doris Diaz "Ur Daniels bok" ❑ 18.00 Hans Lindelöw "Läran om försoningen" ❑ 071027 15.00 Jan Egil Hafsahl "Rätten till liv" ❑ 071028 11.00 Jan Egil Hafsahl "Församlingen - ett nasirat" ❑ 071030 18.00 Robin Widén "Guds rike" ❑ 071031 12.00 Hans Lindelöw "Guds lärjunge Noa" ❑ 071101 12.00 Hans Lindelöw "Lärjungaskap och barnaskap" ❑ 18.00 Tage Johansson ❑ 071104 11.00 Paulus Eliasson "Abrahams och Lots val"

Pris: 30:-/CD • Beställningsadress: se kontaktrutan

Maranataförsamlingen inbjuder till bibeldagar 3-6 januari 2008 Tema: **UTANFÖR LÄGRET**

"Låtom oss alltså gå ut till honom "utanför lägret" och bära hans smälek." (Hebr 13:13)

Herren Jesus kallar sitt folk till ett liv i efterföljd. Att gå ut till honom utanför lägret är att leva i en sann förväntan på hans tillkommelse. Mobilisera dig tillsammans med Guds folk i frågor som är angelägna inför Jesu tillkommelse.

Medverkande: Församlingens lärare och vittnen, **Tage Johansson, Hans Lindelöw, Robin Widén, Emanuel Johansson, Roger Lindroos, Sebastian Vidén.** Dessutom missionär **Stig Andreasson** och broder **B V Henry** och andra tillresande vittnen.
Information och anmälan, se kontaktrutan.
Välkommen!

Menigheten Pilgrimsfolket i Norge

Direktsända möten över internet!

Tider:

Onsd 19.30 Bibelstudium

Sönd 18.00 Väckelsemöte

Video: www.pilgrimsfolket.no/video.html

Ljud: www.pilgrimsfolket.no/audio.html

Besöksadress: Fredensborgvn. 24F, Oslo

**Sång
Vittnesbörd
Förkunnelse
Bön**

VÄLKOMMEN TILL MÖTEN HOS MARANATAFÖRSAMLINGEN!

Tider:

Månd-fred 12	Bönemöte
Tisd 12 & 19	Bibelstudium
Torsd 19	Bönemöte
Lörd 18	Ordet och bönen
Sönd 11	Ordets förkunnelse
Sönd 18	Väckelsemöte

För ytterligare information, se hemsidan,
Dagens Nyheters predikaturer och
kontaktrutan till höger.

LIVE- SÄNDNINGAR

Bibelstudier, väck-
elsemöten och
förkunnelse sänds
över internet!

www.maranata.se

(Mötena lagras också
för nedladdning)

Kontakt

Besöksadress:

Bällsta Missionscenter, Bäll-
stav. 100, Bromma, Stockholm.
(Kommunala färdmedel: Buss
112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34, 161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

**OBS! Alla priser är
exklusive porto.**

Fånge 7425 är nu

FRI!

Kjell Roos berättar

Fånge 7425 är fri!

Fånge 7425 var Kjell Roos' fängnummer som följt honom genom åren i olika fängelser. Kjell fick möta Jesus Kristus till frälsning, blev född på nytt och ett annorlunda liv började. I mer än trettio år har nu Kjell vittnat om den Jesus som förvandlade hans liv och gav det en ny inriktning.

109 sidor, mjuk pärm • 59:- + porto

Radio Maranata • Stockholm, 88 MHz

NYA TIDER!

Må - fr 8.00 - 8.30

Lö - sö 8.00 - 9.00

Må & on 18.00 - 19.00

Må - To 23.00 - 23.30

Lö - Må 2.00 - 2.30

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet:

www.maranata.se

Missionshotellet!

Budget 375:- (inkl. frukost)

Enkel 565:- (inkl. frukost)

Dubbel 765:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

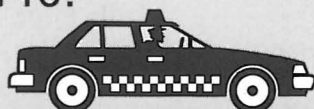
08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
440:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Böcker, musik m.m.

Listor över böcker, musik,
mötesinspelningar m.m. finner
du på vår hemsida, under länken
BMC-förlag.

-Bli en medborgare i Guds rike!

Appell av Tage Johansson

Uttrycket **Guds rike** är oerhört fascinerande. När man läser bibeln, ser man att det är fråga om det rike som har utgått ifrån Gud och det uppenbarar sig i det fysiska, det synliga. Att Gud i begynnelsen skapade himmel och jord, det är en produkt av Guds rike. Guds rike har sitt säte i den eviga världen, i himmelen och utgår från Guds tron. Guds rike synliggjordes genom att Gud började skapa. Han skapade också människan. Katastrofen var att Guds rike som blev så underbart uppenbarad i Edens lustgård, och människans harmoniska gemenskap med Gud, bröts genom synden. Därför måste Guds rike gå en annan väg. Därmed förklaras för människan att det som tillhör det förgängliga, det som synden fört in, det kan inte Guds rike byggas på.

Människan måste bli en ny skapelse i Jesus Kristus. I Bibeln ser vi vilka vägar Guds rike tar. Det blev helt uppenbart exempelvis att Guds rike har ett budskap. De två första söner, Kain och Abel, gestaltar de två vägar människan kan gå. Abel fick ge ett uttryck för Guds rike genom en kunskap som Gud hade förmedlat. Gud måste låta ett djur dö för att människans nakenhet skulle täckas. Hon fick en klädnad. Så är det också med frälsningen. Vi är nakna utan Kristus.

Människan måste ikläda sig Jesus Kristus som klädnad, annars kommer hon att vara naken. Detta är naturligtvis ett bildspråk. Att komma naken inför Gud en gång vore fruktansvärt. Här i tiden får vi en klädnad, vi har iklätt oss

Kristus som en klädnad. Budskapet från Edens lustgård är att Gud måste göra en klädnad åt människan, och därvid måste ett djur dö. Det pekar fram emot Kristi försoning. Därmed fortsätter Guds rike genom Abel.

Kain däremot, går en annan väg. Hans namn betyder också fördärv. Han gick fördärvets väg, och fortsatte bygga på det som var fördärvat. Detta är ett väldigt budskap för människan att utan Kristus, utan denna frälsning, utan att uppleva Guds rike i ditt liv, så är allting för henne förgängligt. Därför är det så viktigt att vi förmedlar budskapet om Guds rike.

Jesus sa en gång till en man: du är inte långt ifrån Guds rike! Vi har ett budskap, och det är Guds rike. Det kan komma in i dig som Jesus förklarade för Nikodemus, att om han inte blev född på nytt, kunde han inte komma in i Guds rike. Blir du född på nytt kommer du in i detta rike. Så fortsätter det genom hela historien. Bibeln talar om Guds rike i tiden.

Snart är tiden slut för människan. Ingen tid ska ges mer. Då ska Jesus överlämna detta rike åt Fadern, och så ska Gud bli allt i alla. Då har Guds rike gjort en vandring i tiden. Den började med att Gud skapade himmel och jord, och den slutar med att allt är fullbordat. Då har frälsningsbudskapet gått ut för människan i alla tider, och allt är fullbordat. Då har Jesus fullbordat sitt verk, han överlämnar riket åt Fadern och Gud blir allt i alla.

Vi har ett oerhört budskap här. Ta vara på detta så du kan bli född på nytt, och bli en medborgare i Guds rike!